

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kiri halen endişeliydi, pelerinini çıkarttı ve durumu inceledi. "Tamamen kurduğunda kanı fırçalayarak çıkarılmalı ama elbisemin yıkanması gerekiyor. Umarım iz kalmaz."

"İkisini de Bayan Powell'a ver. O giysilerden kan lekelerini çıkarma konusunda bir sihirbaz." Cassie'nin dudakları muzip biçimde kıvrıldı. "Kirkland'ın ajanlarına ev sahipliği yapmak ona çok deneyim kazandırdı."

"Ürkütücü." Aniden kendini yorgun hisseden Kiri merdivenlere yöneldi. "Bir banyoya ihtiyacım var. Bir tepsi alıp odamda yiyebilir miyim?"

"Powelllar banyon için sıcak suyla beraber sana yiyecek getirir." Cassie esnemesini bastırdı. "Ben de aynıni yapmayı düşünüyorum. Tüm bu aksiyon beni de yordu."

Kiri merdivenlere döndü, kışkırları çatılmıştı. "Bu sana sıkça olur mu?"

"Bu gizli bir şey değil." Cassie saç tokalarını çıkardı ve saçını serbest bıraktı, bir baş ağrısının eşliğindeymiş gibi parmaklarını arasından geçirdi.

"Banyo yapacaksan, yanımda kokulu yağlar var," dedi Kiri. "Limon otu mu gül mü tercih edersin?"

"Banyo yağı!" Cassie'nin yüzü aydınlandı. "Çok uzun zaman olmuştu... Gül, lütfen."

"Odana getiririm." Kiri gül yağının hayalinin Cassie'nin yüzüne böyle bir gülümseme yerleştirmesine mutlu oldu. Gülümsemek onu gençleştirmişti. Savaşın içinde kaybolmadan ve ajanlık işine dahil olmadan önce nasıl bir hayat yaşamıştı acaba? Bu Kiri'yi ilgilendirmezdi, elbette. Ama merak etmekten kendini alamıyordu.

Kiri merdivenlerde durduğundan Cassie'ye yukarıdan bakıyordu. Şaşırarak daha yakından bakmak için tırabzanların üzerinden eğildi. "Saçlarının kızıl dipleri var."

Cassie suratını buruşturdu. "Yeniden boyama vakti. Kendi saç rengim çok dikkat çekici ve isim fark edilmeye dayanıyor. Kullandığım boya sıkıcı bir kahverengi veriyor ve zaman içinde etkisi geçiyor ama dipleri düzenli olarak boyanmalı."

"Kendini silikleştirmede iyisin," dedi Kiri, onu kızıl saçla hayal etmeye çalışıyordu. Bu tenini neredeyse yarı saydam gösterirdi. "Kendini görünmez kılmadığın günlerden birinde seni görmek isterdim."

"En iyi halimle bile bir afet değilim," diyerek ona güvence verdi Cassie.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken Kiri, belki de gildir, diye düşündü ama yine de çarpıcı görüneceğinden emindi.

Kiri akşam yemeğini yerken, Bay Powell odaya modern bir kuvvet getirdi ve kovalarca sıcak su taşıdı. Bir hizmetçi de pelerini ve elbiselerini temizlemek için aldı.

Gül yağını Cassie'ye götürmüş olduğundan kendi kütetine limon otunu ekledi. Hoş, keskin koku mest ediciydi ve kütet omuzlarına kadar suya gömülmesi için yeterince genişti. Sıcak su, ezik ve çürüklerini yatıştırdı. Fark etmiş olduğundan daha fazla hırpalanmıştı.

Su soğuyana ve derisi buruşana kadar kütette kaldı, sonra kurulandı, geceliğini ve sabahlığını giyindi. Mektup okumayı veya yazmayı ya da uyumayı planlıyordu.

Ama Mackenzie'yi düşünmeden duramıyordu. Belki dinlenmek bozulmuş moraline iyi gelmişti - aslında Kiri buna pek inanmıyordu. Nasıl olduğunu kendi gözleriyle görene kadar rahat uyuyamayacaktı.

Kiri, Mackenzie'yi baştan çıkarmayı planlamıyordu. Bu

durumdayken onuruna tutunmaya her zamankinden fazla ihtiyacı vardı. Ayak bileği hizasındaki geceliği ve sabahlığıyla tamamen örtünmüştü. Örgü çorapları soğuk zeminde ayakları sıcak tutmak için iyiydi ama olabilecek en az tahrik edici durumdaydı.

Yine de Julia Randall'ın öğretmiş olduğu hamilelik önlemlerini aldı. Mackenzie ile aralarındaki çekim neler olabileceğini tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu.

Koridorda sessizce yürürken, Mackenzie'yi pişman olacağı bir şeye teşvik etmemeye kendi kendine söz verdi. Odasına giderkenki hali düşünülürse yeterince derdi vardı zaten.

Nazikçe kapısını çaldı. Cevap yoktu. Dışarı çıkmış olabilir miydi? İçgüdülerini hayır diyordu, içeride olduğunu ve kapıyı duymazdan geldiğini hissediyordu. Kiri kapının kulpunu çevirdi.

Kapı usulca açıldı. Odayı yalnızca küçük kömür ateşi aydınlatıyordu ama pencerenin önünde duran ve dışarıdaki kış gecesine bakan kasvetli şekli aydınlatmak için yeterliydi. Mackenzie ceketini, çizimleri ve göz bandını parçalayıp kenara fırlatmıştı ama onu ele geçiren her ne ise hâlâ oradaydı.

"Bu kapıların kilitlerinin olmaması çok yazık," dedi Mac bitkinlik içinde. "Geleceğini biliyordum Kiri. Şimdi sessizce geri dön ve giderken kapıyı arkandan kapat."

Kiri odada usulca yürüdü. "Geleceğimi biliyordun, o halde emirlere itaat etmediğimi de biliyor olmalısın."

"Fark etmiştim," dedi ilgisizce. Kiri, ona bakmıyor olsa da artık yalnız olmadığına memnun olduğunu seziyordu.

Ona dokunmamalıydı, bu karmaşaya neden olur ve

hiçbir şeyi de çözmezdi. Mac'in yanına gitti ve Londra'nın üşüş bucaksız çatı denizine baktı. "Kan ve kadınlar kişisel korku odanın anahtarları, değil mi?"

Mac cevap vermedi ama Kiri çenesinin gerildiğini gördü. Kaçınılmaz sonuna çaresizce ulaşan, cennetten kovulmuş bir baş melek kadar güzel ve kederliydi.

"Verdiğin tepkinin şiddetine bakarak, kanlar içerisinde gördüğün ilk kadının ben olmadığını söyleyebilirim. Ruhunda zaten acı vermekte olan bir şeyi tetiklemiş olmalıyım." Metresini öldürdüğüne inanmayı reddederek bir an duraksadı. Ama sarhoş ve aldatılmışsa, kadın onu kıskırtmışsa... Her şey mümkündü. "Harriet Swinnerton'ı mı hatırlıyorsun?"

Mac nefesini sertçe çekti. "Evet ama onu öldürdüğüm için değil. Rupert döndükten ve son nefesinde katili olarak benim adımla verdiğini sözüm ona duyduktan sonra, o ve birçok asker bir olup beni sürükleyerek suç mahalline götürdüler. Ben orada parçalanmış bedenime bakmak zorundayken bana suçlamalarını haykırıyordu..."

Genç adama hâlâ rahat vermeyen bir görüntüyü. Kiri ona uzanmalarını engellemek için ellerini birbirine kenetledi.

"Aramızdaki önemli bir şey olmayabilirdi ama ona değer vermiştim," dedi teredditle. "Harriet talepkâr olabiliirdi fakat neşeli ve cömertti. Onu memnun etmekten hoşlanıyordum. Kesinlikle onu korumaya çalışmıştım bunun yerine, onun ölümüne sebep oldum."

Kiri o sahneyi gözünde canlandırdığında kollarını çatı. "Onu öldüren kişinin kocası olmaması mümkün mü? Gerçekten katil olduğuna inanmışsa, bunu sadece seni kanıtlarla yüzleştirmek olarak görmüş olabilir."

Mackenzie başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Kaitil Swinnerton'dı. Cansız bedeni belki bir intikam şekli olarak görmemi istemiş olabilir veya belki kendi çarpık düşüncesine göre böbürleniyordu. Sebebi her neyse... Harriet'in cesedini görmek kabuslarımda yakamı bırakmadı."

"Bunu istemiş olmalı. Seni astırmayı başarmış olsaydı, kâbusları bu kadar uzun süre görmeyecektin," dedi Kiri, ciddi bir şekilde. "Onun öldüğünü bilmek korkunçsa bedenini görmek çok daha beter olmalı."

"Görmek ve suçumu bilmek."

"Bu ikisi, bir ölüm dansında birbirine kenetlidir," dedi Kiri kararlı bir şekilde. "Onların dramında yalnız küçük bir rolün varmış. Küçük ama kaçınılmaz."

"Bunu reddetmiyorum," dedi Mac, sesi kasvetliydi. "Ama bu bana daha iyi hissettirmiyor."

"Vicdan büyük bir sıkıntıdır."

Mac çarpık bir biçimde gülümsedi. "Bende fazla bulunmaz, kadınları mahvetmeye gelince hissettiğim zamanlar hariç."

Sesinde saklı bir şey vardı... Adama dokunmama sözünü bir yana bırakarak elini bileğine koydu. "Ölen başka bir kadını düşünüyorsun, değil mi?" Birden her şey aydınlandı. "Annen."

Mac ondan hızla uzaklaştı. "Nasıl bilebilirsin, lanet olsun? Nesin sen, bir çeşit cadı mı?"

"Elbette değilim," dedi Kiri, usulca. "Sadece seni seven bir kadının, bu yüzden seni çok yakından izliyorum."

Mac dönerek ona uzun uzun baktı. "Beni seviyor musun? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Pişmanlıkla gülümsedi Kiri. "Seni ne daha iyi ne de daha kötü hissettirmeli. Bu basitçe böyle. Senden hiçbir

beklentim yok, yine de dürtüst olmana müteşekkîr oluyorum." Yalnız Kiri'nin iyiliği için değil, dürtüstlüğü Mac'in yaralı ruhunu da onarabileceğini düşünüyordu.

Kiri onun elini tuttu ve yatağın kenarında yanına çekti. "Bana anlat Damian. Annen öldüğünde daha bir çocuksun. Ölümünden nasıl sorumlu olabilirsiniz ki?"

Mac gözünü kırpmadan ateşe bakıyordu. "Antoinette Mackenzie iliklerine kadar bir aktristi. Işıltılı, güzel, deşşşşken ve hırslı. Bazen üzerime titirdi, onun tatlı küçük oğlu olduğumu ve babama böyle çok benzememden mutlu olduğumu söylerdi. Başka zamanlarda ise bana güçlkle katlanırdı. Ruh hali hakkında uzmanlaşmışım ve gerektiğinde toz olmayı bilirdim."

Kiri ondan hoşlanmayacağını düşünerek kaşlarını çatı. "Antoinette Mackenzie onun gerçek adı mıydı?"

"Sanırım sahne adıydı fakat öyleyse bile gerçek adını hiç öğrenmedim." Elinin Kiri'nin elini sıkıgından habersiz görünüyordu. "Bir leydi olmak istiyordu ve Lord Masterson'ın buna ulaşmasının yolu olduğunu düşündü. Karısı isteksizdi. Görüntüğe göre lord cenaplarının metres tutma sebebi buydu, yani karısının hayatını evlilik kurallarıyla zorlaştırmamak."

Mac sessizleştiğinde Kiri, "Annen dul kaldıktan sonra onun kendisiyle evleneceğini mi düşünüyordu?" diye sordu.

"Buna emindi." Dudakları gerginleşti. "Bir gazetede Leydi Masterson'ın öldüğünü okuduğunda, Yorkshire'a giden kuzey yolundaki bir handa kalıyorduk. Sevinçten kendinden geçti ve bir mektup gönderdi, büyük ihtimalle bir araya gelmeleri için nasıl sabırsızlandığı gibi mantıksız şeyler yazdı. Lord Masterson anında cevap verdi, onunla

asla evlenmeyeceğini ama çocuğun sorumluluğunu üstleneceğini söylüyordu.”

Kiri çekinerek sordu: “Bu onu intihar etmesine neden olacak kadar üzdü mü?”

Mackenzie’nin elini öyle sert sıkıyordu ki Kiri’nin çürüklerinin olması kaçınılmazdı. “Her zaman depresyona eğilimliydi. Bu defa bir bomba gibi patladı. Doğmuş olmamın tek sebebinin, onu Lord Masterson’a bağlayan bir şey sağlamak olduğunu haykırdı. Onun çocuğunu doğursaydı evlilik olasılıklarının daha kuvvetli olacağını düşünmüş ama bir piç doğurmanın tüm acı ve sıkıntısını boşa yere çekmiş.”

“Ah, Damian,” dedi Kiri. Bir annenin çocuğuna böyle bir şeyi nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. “Gerçekten bunu söylemek istemiş olamaz. Sadece kızgınmış.”

“Kızgındı evet fakat aynı zamanda söylediklerinde ciddiye diydi. Bazen bir çocuğu olmasından hoşlanıyor gibi görünüyordu ama beni çoğunlukla hizmetçisine - dadım haline gelmişti - teslim ederdi. O gün...” Düzensiz nefesler alarak bir süre durdu. “O gün lanet olası lordu pişman edeceğini söyledi. Önce beni, sonra da kendini öldürecekti.”

Kiri’nin nefesi kesilirken, Mac merhametsizce devam etti. “Ve sözünün eri bir kadın olarak, annem bunu söyledikten sonra boğazımı kesti.”

Bölüm 34

Mackenzie’nin sözleri onu allak bullak etmişti, yine de inanmamak mümkün değildi. Kiri ona doğru döndü. Kravatını çıkarmıştı, böylece Kiri nazikçe gömleğinin düğmelerini çözdü ve kumaşı boynundan uzaklaştırdı. Orada köprücük kemiğinin tam üzerinde, uzun zaman önce iyileşmiş bir yaranın ince ve pütürlü izi vardı. “Bunu doğru şekilde yapmayı bilmemesinden ötürü mutluyum,” dedi Kiri boğuk bir fısıltıyla ve parmakları zarifçe yara izini takip etti.

“Kıpırdanıyor ve uzaklaşmaya çalışıyordum, bu yüzden yeterince derin kesemedi,” dedi Mac, sesi uzaktı. “Ama çok fazla kan döktü, yaptığı işin kafi geleceğini düşündü. Sonra en dokunaklı intihar eden Juliet sesini kullanarak, ‘Bu, kahrolası lord cenaplarına iyi bir ders olacak,’ diye haykırdı ve bıçağı kalbine sapladı.”

“Ve sen orada durmuş izliyordun?” Kiri onun mahvolan çocukluğu için ağlamak istedi ama gözyaşlarına izin veremezdi. Şu an duydukları karşısında çektiği ıstırap Mac’in

hayatının büyük kısmında yaşadığının sadece soluk bir gölgesi idi.

Mac başını salladı. "Kendini bıçakladığında, acının veya kanın gerçek olmasını beklemiyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. O kadar uzun zamandır sahnede ki sahne ve gerçeklik arasındaki farkı ayırt edemezdi. Nefesi kesildi, sonra usulca yere kıvrıldı ve... kanamaya başladı."

Oğlunu, ölen annesinin kan gölünde yatan görüntüsüyle geride bırakarak... Kiri, kadını bencilliği yüzünden lanetledi. Kiri güçlükle yutkundu ve inandırıcı bir sakinlikle, "Aklımı kaçırmış olmalı," demeyi başardı.

"Sanırım." İç çekti. "Masterson soyunun istikrarını miras almış olduğum için şanslıyım. Tabii gerçekten saygıdeğer olmaya yetecek kadar değil ama aklı başında olmam için yeterli oldu." Başka bir uzun sessizlikten sonra, "Will'in neden benim için dünyadaki en önemli insan haline geldiğini anlayabilirsiniz."

"İstikrar, şefkat, kabullenme," dedi Kiri, Lord Masterson'ı daha iyi tanımayı dileyerek. Onunla, Adam'ın en yakın arkadaşlarından biri olduğu için tanışmıştı ama tesadüfen. Masterson iri yarı ve sakin bir adamdı, Mackenzie'ye çok benzeyordu ama daha rahat bir yaradılışa sahipti.

Bir dahaki karşılaşmalarında dizlerinin üzerine çökebilir ve korku dolu küçük kardeşine davranışı için onun ayaklarını öpebilirdi. "Ona sahip olduğun için çok şanslıymışsın."

"Will olmasaydı bir nalbanda cırak olarak verilecektim veya ıslah evinde köle gibi çalışacaktım. Orduya katıldığında ise nefret ettim. Harcanabilir olan bendim, Will değil."

"Sen harcanabilir değilsin!" Öne doğru eğildi ve annesinin bıçağının bıraktığı yarayı öperek talihsiz dokuya

diliyle dokundu. "Seninle asla tanışmamış olabileceğimi düşününce..."

Mac nefesini tuttu ve Kiri dudaklarının altında atan nabzını hissetti. "Beni tanımadan daha iyi olurdun, savaşçı kraliçem," diye fısıldadı ama elleri beline kaymıştı.

Kiri ona kızgın bir bakış atmak için kafasını kaldırdı. "Annen seni böylesine reddetmişken, kendine değer vermen zor olabilir ama buna izin vermeyeceğim! Baba tarafının gücüne ve onuruna, annenin cazibe ve zekasına sahipsin. Bu nitelikler bir araya gelince seni dikkat çekici biri yapıyor Damian Mackenzie."

Mac'in yüz hatları yumuşadı. "Bana çok fazla itibar veriyorsun leydim."

"Ve sen de kendine çok az veriyorsun." Kiri bakışlarını onunkilere sabitleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onuruna zarar vermek istemem. Ancak seni teselli etmeyi çok istiyorum." Başını eğdi ve onu aşkla, bastırılmış bir tutkuyla öptü.

Tutku, aralarında daha fazla bastırılmış halde kalmadı. Mac'in kolları genç kadını ezerek sardı. "Tanrım, Kiri," diye soludu, "öyle güzel ve canlısın ki."

Kiri, ona doğru eğildiğinde yatağa doğru düştüler. Öptüşürlerken Mac'in elleri vücudunda dolaşıyordu. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı. "Limon ve bir şey daha. Taze. Cazip. Lezzetli."

"Mine çiçeği. İyi koku alıyorsun." Kiri, kollarıyla iki yanından destek alarak kendini yukarı itti. Oda, Mac'in gözlerini belli etmeyecek kadar karanlıktı ama güçlü ve yakışıklı yüzü, şömine ışığında bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibiydi. "Benim gençliğimden ve masumiyetimden faydalanmak istemiyorsun. Fakat ben senin olgun-

luğundan ve deneyiminden faydalanırsam kuşkusuz farklı bir durum olmaz mı?”

Kısa bir süre Mac şaşkın göründü. Bir an sonra kendini bir kaha-kahaya teslim etti ve kollarını onun beline doladı. “Sana nasıl karşı koyabilirim ki?” Sesi boğuklaştı. “Bana mutluluk ve metanet veriyorsun... ikisine de çok ihtiyacım var.”

“İkisi de elinin altında Damian.”

Mac’in dudakları kıvrıldı. “Ve kötü şöhretli Damian daha yakına gelir.”

“İşte bu senin cazibenin bir parçası!” Kiri, parmaklarını adamın gür saçlarına dolarken boğazını öpmek için ileri doğru atıldı.

Mac deneyimli bir hareketle onu çevirdi, artık genç kadının üzerindeydi. Bu Kiri’yi onun gömleğini açıp sırtını okşayabileceği bir pozisyona getirmişti.

Elleri çıplak tenine temas ettiğinde Mac sızdı. “Parmakların çok soğuk!”

Gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla, “Onları güzelce ısıtıyorsun,” dedi Kiri, hemen sonra kafasının üzerinden çıkarmaya çalışarak gömleğini hızla yukarı çekti.

Kiri’nin parmakları pantolonundan içeri kaydığında erkekliliği hızla sertleşti. Adamın tutkusunun kanıtını eline aldığı anda, parmakları artık hiç de soğuk değildi.

“Böyle... çabuk... değil!” dedi Mac nefes nefese ve Kiri’nin elinden kurtulmak için kenara kaydı.

Mac’in şimdiki pozisyonu, Kiri’nin geceliğinin eteklerini omuzlarına dek kaldırmak için uygundu. Genç kadın soğuk havayı zorlukla duyumsadı, Mac’in ağzı göğüslerine inerken bunun hiç önemi yoktu. “Akşam yemeği yemedi-

ğimden kendimi çok aç hissediyorum,” dedi Mac, nefesi Kiri’nin göğüs ucunu yakıyordu.

Vücudunun aşağılarına doğru öperek kayarken Kiri hafifçe inledi. İnisyatifin ne zaman ondan Mac’e kaymış olduğunu merak etti ama kesinlikle umursamıyordu. Adam ona böyle harikulade, tahrir edici şeyler yaparken kesinlikle önemsizdi.

“Burnuma sirke gibi bir koku geliyor. Buraya gelirken aklında baştan çıkarma var mıydı?”

“Yemin ederim ki yoktu,” dedi Kiri nefes nefese, Mac’in parmakları uyluklarının arasını okşarken kıvrandı. “Fakat ben bir general tarafından yetiştirildim. Derdi ki insan... her zaman hazırlıklı olmalı.”

“Tam şu anda generali düşünmemeyi tercih ederim, çünkü bu durumda kesinlikle kırbacını hazırlardı. Elbette haklı olarak. Tabii hakkını da vermek lazım, karşı konulamaz bir kız yetiştirmiş.”

“Bunun için övgün, ihtiras tanrıçasını doğurmuş olan anneme gitmeli.” Mac’in becerikli ağzı bedeninin şoke edici düzeyde hassas bir bölümüne indiğinden, konuşma yeteneği Kiri’yi terk etti. Heyecan dalgaları, başını hızla döndürerek onu doyumsuz bir mutluluğa taşıdı.

Yeniden dünyanın üzerinde süzölmeye başlarken, Mac kendini onun sıcak derinlerine gömdü. Kiri büyümüşti, kendinin nerede bittiğini ve erkeğin nerede başladığını ayırt edemeyeceği bir haldeydi. Kiri çok güçlü olduğunu hissediyordu, korunuyordu ve ona bir tanrıça gibi tapınılıyordu.

Erkeği sararak şiddetle sarsılırken, bu erkeği ve anı bulabilmek için dünyanın yarı yolunu kat etmeye değmiş olduğunu biliyordu.

Mac'in nefesi kesildi, onun kollarındayken güvendedi. Onun ölümünü düşünme dehşetinden kurtulmuştu ama karşılığında nasıl bir bedel ödeyerek?

Ozmuna yaslanmış olan Kiri, "Onurun kırılmış gibi hissetmediğini umuyorum," diye fısladı.

"Senin onurlu ve cömert ruhunun hediyesini kabul ettiğim için mi?" Göğüslerinin arasına bir öpücük kon-
durdurdu. "Fevkalade vücudundan bahsetmiyorum bile. Ama artık onur kelimesini tanımlarken güçlük çekiyorum. Niyetim saygın olsa bile toplum nazarında muhakkak ki başarısız oldum."

Kiri iç geçirdi. " 'Onurlu niyetler' evliliğin bir gerekliliği değil midir? Dünyanın kabul ettiği bu. Neyse ki evliliği onurlu olan tek şey olarak görmüyorum." Bir an sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Saygıdeğer ama onurlu olmakla eşdeğer değil."

"Şu anda içinde olduğumuz durum, hiçbir şekilde saygıdeğer olmakla yakından alakalı değil." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve işin feci kısmı evlenme teklif etseydim bile bu sorunları pek çözmezdi."

"Pardon?" Kiri yüzünü ona doğru çevirdi. "Evlenme taraftarı olmadığımı sanıyordum."

"Bana imkânsız şeyler düşündürüyorsun Kiri." Parlak bir tutamı işaret parmağına dolayarak saçlarıyla oynamaktaydı. "Dünyaya aşık olduğunu ilen etmenin romantik bir yolu ama bu bir hayal. Benimle evlenecek kadar çıldırmışsan bile, ailen seni reddederse ne hissedersin?"

Kiri korkmuş göründü. "Annem bunu asla yapmaz!"

"Ama üvey baban yapabilir," diye belirtti Mac. "General Stillwell, İngiliz ordusunun kahramanlarından biri fakat gerçeği siyah ve beyaz gibi görme eğiliminde. Ben en iyi

ihitmalle grinin orta tonlarıyım. Beni siyah seni ise beyaz olarak görecekler."

Tenlerinin zıt tonlarını göstermek için Kiri elini onun koluna koydu. "Sen biraz az pişmiş görünürken benim hoş bir yanık tenim var."

"Haklısın, fırından çok erken çıkarıldım," dedi Mac, gülererek. Kısa neşesi söndü. "Evlilik yalnız iki insanı değil, iki aileyi de birleştirir. Sen bir vârisin ve bir dükün kızısın. Ben bir aktresin piç oğluyum. Aramızdaki farklılık devasa ve toplumun doğal düzenine inananlar için dehşet verici. Ve çoğu insan buna inanıyor."

Kiri gönülsüzce, "Hindistan'daki kast sistemi buradakininden daha katı bir sosyal düzendir. İngiltere'nin daha özgür olması hoşlandığım bir şeydi," dedi.

"Ama tam olarak özgür değil." Mac bir örnek aradı. "Sen ve ağabeyim birbirinize âşık olsaydınız ve evlenmek isteseydiniz, bir onaya sahip olurduunuz. Bir dükün kızı olduğun için mevkinden biraz düşük bir evlilik yapıyor gibi görülebilirdin. Will sadece bir baron ama bir lorda yeterince yakın, yani bir evlilik için oldukça kabul edilir olurdu. Ailen onu memnuniyetle karşılardı. Benim durumum ise epey farklı."

"Sen ve Adam arkadaşsınız, değil mi? Kesinlikle bunun yardımı olur."

"Arkadaş sayılırız. Aynı okula gittik fakat o ve Will'in olduğu kadar yakın arkadaş değiliz." İtiraf etmeden önce kararsız kaldı. "Her zaman Westerfield öğrencileri arasında kabul edilme nedenimin Will olduğunu hissetmişimdir. Herkes ondan hoşlanıyor ve ona saygı duyuyordu, bu sayede bana da müsamaha gösterildi."

"Anlamsız konuşuyorsun," dedi Kiri, düz bir şekilde.

“Westerfield Akademi herkesi kabul etmesiyle ünlüdür. Oraya gitmiş neredeyse her erkek çocuğun, toplumdan dışlanmış olduğuna inanmak için bir nedeni var. Çoğundan daha fazla mücadele etmen gereken şey olabilir ama bunu sen başardın ve kabul edildin.”

Mac omuz silkti. “Saygı duyulmaktan çok beğenildim diyelim. Kızınla evlenmesi için izin vereceğin biri için yeterli bir sıfat değil.”

“Yine evlilikten söz ediyorsun.” Gözleri bir kedininki gibi kısıldı. “Bu yalnızca felsefi mi yoksa üzerine mi düşünüyorsun? Evlilik lekelenmiş onurun üzerine kaygılarını çözecek mi?”

Kiri’nin zihninden neler geçtiğini merak ederek karşılık verdi. “Bir filozof değilim. Seninle evlenme fikrinden hoşlanıyorum ama düşün Kiri! Birbirimizi ne kadar önemseydiğimiz...” Eliyle yavaşça omzundan dizine kadar okşadı. “Veya arzu ettiğimiz bir önemi yok, tüm ailene karşılık beni mi seçeceksin? Evet dersen sana inanmam. Tutku güçlüdür fakat zamanla soğur. Bu yüzden evlilik için daha sağlam bir temel gerekir.”

“Burada aile ve arkadaşlar devreye girer.”

Mac başıyla onayladı. “Ben... Will beni reddetse çok üzülürdüm. Ashton’ın kız kardeşini lekelediğimi düşünürse bunu yapar da.” Mac, Will’i kaybederse üzümekten beter olurdu. Yıkılırdı. “Senin daha geniş bir ailen, dolayısıyla kaybedeceğin daha çok şeyin var. Geçici bir tutku için onları fırlatıp atamazsın”

Kiri gözlerini kapatarak iç çekti. “Bunları ben de biliyorum. Hindular çok kaderci ve kabullenicidir, bu parçam aramızda evliliğin olasılık dışı olduğunu biliyor. Bu yüzden birkaç gecede sahip olabileceklerimizi istedim.” Göz-

lerini yeniden açtı, hırsla parlıyorlardı. “Ama içimdeki İngiliz kadını kuralları yıkmak ve dünyanın gözleri önünde birlikte oluşumuzu mümkün kılmak istiyor.”

“Hakikaten savaşçı bir kraliçesin.” Bir kolunu omuzlarına sardı ve onu yakınına, kalbinin üzerine çekti. Yaşına göre bilge olsa da genç ve hırslıydı, bu Kiri’yi ailenin ve toplumun reddini açacak bir yol bulabilecekleri konusunda iyimser yapıyordu.

Mac ise hiç iyimser değildi. Dünyanın karanlık tarafına çok fazla şahit olmuştu.

Ve mucizelere inanmıyordu.

Bölüm 35

Boşa harcayacak bir dakika yoktu. Kirkland'ın öncelik listesinde İngiltere'ye karşı kurulan komplo olsa da neredeyse aynı aciliyette başka soruşturmaları, yanıt vermesi ve ilgilenmesi gereken başka işleri ve elbette okuması, üzerinde düşünmesi ve cevaplaması gereken hatrı sayılır miktarda evrak vardı.

Bitirdiğinde gece yarısına çok az kalmıştı. Ayağa kalktığı anda bir an sallandı. Yorgunluk mu? Nasıl hissettiğini tarttı ve 'perişan halde' tanımına ulaştı. Soğuk algınlığı veya öyle bir şey geçiriyordu. Önemsizdi ama yorgunluğunu artırıyordu.

Küçük, gizli teşkilatını barındıran binadan ayrıldı ve Damian's'a yöneldi. Artuk sembolik sahibi olduğundan, çoğu akşam buraya uğruyordu. Ayrıca kulüp, kaçırma girişiminin olduğu yerd, belki birini görür veya bir şey duyabilirdi.

Dondurucu kış gecesinde nefesi beyaz buharlar halinde çıkıyordu. Kasım ortası için alışılmadık bir şekilde soğuktu ama Parlamento açılışına kadar havanın ısınacağını tahmin etti.

Faytonu onu Damian's'a götürürken uyukladı. Neye benzediğini unuttuğu deliksiz gece uykusunu düşündü. Ne yazık ki bu gece olamazdı. Yapacak çok fazla şey vardı.

Kulübe varınca faytonu yolladı, çünkü ne kadar uzun kalacağından emin değildi. Gitmeye hazır olduğunda, Damian's'ın kapıcısı ona kiralık bir fayton çağırabilirdi.

Kulüboldukça hareketliydi, ancak yine de Mackenzie'nin sözde ölümünden önce olduğundan daha sakindi. Baptiste görünürde yoktu ve bir uşak Kirkland'ı binanın arkasındaki ofisine yönlendirdi.

Kulübün müdürü, Kirkland geldiğinde ayağa kalktı. Baptiste silahların patladığı gecenin beri on kilo vermiş ve on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Lordum." Yarım bir baş selamı verdi. "Her şeyin iyi olduğuna inanıyorum."

"Beklenebileceği kadar iyi." Mackenzie'nin ölümünün hakiki görünmesi gerektiğinden, Kirkland masasını ve ofisini tüm kişisel eşyalarından arındırmıştı. Merhum sahibinin varlığında kalan tek iz, Mac'in masasındaki açılmamış düzgün mektup yığınıydı. Oda çok boş görünüyordu. Mac'in hakları Kirkland'a kaldığından Baptiste onları orada bırakmıştı.

Kirkland yığını hızla gözden geçirdi. Ölümünü duymaması olacak bir hanımdan parfümlü bir not, birkaç iş mektubu, muhtemel faturalar. "Bunlarla ilgileneceğim. Şarap ve alkol stokları ne durumda?"

"Temin etmiştik tam öncesinde... öncesinde..." Baptiste yutkundu, cümlesini bitiremedi. "Tedarikçilerimizle konuşmak için yakında Kent'e ineceğim."

Doğal olarak 'kaçakçı' sözcüğü anılmadı. "Tedarikçilerin sığınağına giden yolu biliyor musun?"

Baptiste başını salladı. "Bir keresinde beni oraya götür-

müştü ve... iş ortaklarıyla tanıştırmıştı, böylece her durumda hazırlıklı olacaktım..." Sesi canlılığını yitirdi.

"İleri görüşlüydü. Şu yeni kırmızı şaraptan daha fazla temin etmeye çalış."

"Denerim." Baptiste kaşlarını çatı. "İyi görünmüyorsunuz lordum. Biraz dinlenmeniz lazım."

"Ben de bunu düşünüyordum. İyi geceler." Kirkland mektupları ceketinin içine sokuşturdu, ana oyun salonundan geçerek mekânı terk etmeyi planlıyordu.

Kapıya yönelmişken, bir adam rulet masasından kalktı ve onu selamlayarak geldi. Lord Fendall'dı, suikast planındaki 'şüpheli kişilerden' biri. Kirkland'ın dağınık dikkati aniden odaklandı. "İyi geceler Fendall. Seni burada gördüğüme sevindim."

"Şehir, Parlamento'nun açılışı için gelen beylerle dolu," diye açıkladı Fendall. "Bay Mackenzie için bir tür anma töreni yapılacak mı? Yapılırsa katılmak isterim."

"İspanya'daki ağabeyinden talimat bekliyorum," diye yanıtladı Kirkland. Mac'in ölümünü ilan etmek yeterince kötüydü ama sahte bir anma törenine katlanmayı gerçekten istemiyordu. "Tahminimce Lord Masterson onu aile arazisine gömmeyi tercih edecektir."

"Piç olmasına rağmen, onu aile mezarlığına mı gömecek?" Fendall'ın kaşları kalktı. "Ağabeyi epey cömertmiş."

Kirkland, "Yakınlardı," dedi kısaca. Bu yüzden kaçınılma olayının ertesi sabahında Will'e yazmış ve mektubu hükümetin özel ulaşıyla yollamıştı.

Gözleri oda boyunca gezinirken Fendall iç çekti. "Damian's Bay Mackenzie olmadan aynı değil. Baptiste benim arkadaşım fakat davetkâr bir ortam yaratmakta pek

başarılı değil. Kulüp satılacak veya kapatılacak mı biliyor musunuz?"

"Buna henüz karar verilmedi." Kirkland başını eğdi. "Size iyi bir oyun gecesi dilerim. Ama tüm parayı toplayacak kadar da değil."

Fendall bir kahkaha attı. "Gece şimdye kadar eğlenceli geçti. Asıl mesele oynamak. Kazanmak ise sadece hoş bir ikramiye."

Lord cenaplarının bu tavra sahip olması iyi bir şeydi, çünkü Damian's'ta küçük bir servet bırakmıştı. Kirkland ona iyi geceler diledi ve hızlı çıkışı yöneldi, başka kimseyle göz göze gelip konuşmak zorunda kalmak istemiyordu.

Açık hava zihnini biraz da olsa berraklaştırdı. Sağa döndü ve yan binaya, Mac'in evine girdi. Buraya gönderilmiş kişisel mektuplar da kontrol edilmeliydi. En sonunda eve dönebilecekti.

Girmek için anahtarını kullandı. Ev sessizdi. Tam olarak boş değildi ama iki hizmetli yatmaya gitmişti. Kirkland'ın geliş ve gidişlerine alışmışlardı, onu duysalar da telaşlanmazlardı.

Mac'in çalışma odasına geçti ve lambayı yakınca masasının üzerinde daha fazla mektup buldu. İki tanesi Will Masterson'dandı. Kirkland kendi imalı açıklama mektubunun, Mackenzie'nin ölüm haberinden önce ulaşmış olmasını umdu. Kirkland elinden geleni yapmıştı ama iletişim bazen aksayabiliyordu.

Başka bir mektup, kalitesiz kâğıdı ve biçimsiz el yazısı ile dikkat çekiyordu. Merak eden Kirkland mührü kırdı.

Fransa'dan bilmen gereken bir sevkiyat aldım. En iyisi buraya gelmen. Yeni ayda gece karanlığında.

Hawk.

Kirkland kaşlarını kaldırdı. Mac'in kaçakçı lideri bunu yazmayı neden gerekli görmüştü? Çok ilginç. Sabah ilk iş Mac'e gitmeliydi.

Sersemlemiş hissederek mektupları masaya yığıdı. Onlara göz gezdirmeliydi ama el yazısını okuyamayacak kadar yorgundu.

Hasta olmaktan *nefret* ediyordu.

Ama iradesinin de sınırları vardı. Misafir odasına çıkacak ve birkaç dakikalığına uzanacaktı. Belki birkaç dakikadan uzun sürerdi, çünkü merdivenleri çıkacak gücü zor buldu.

Misafir odasında üşüme nöbetleri geçirmeye başladı ve ansızın hastalığının soğuk algınlığı değil, ateşli bir sıtma olduğunu fark etti. Yıllardır bir nöbet geçirmemiş olduğundan bunu düşünememişti.

Veya belki olasılığı inkâr etmeyi seçmişti. İnatçı bir casus lideri için bu kadarı çok fazlaydı. Kendinden geçmek üzereyken çizmeleri ve kıyafetleriyle örtülerin altına girdi.

Kirkland düşünmek için mücadele etmekten vazgeçti ve merhametli karanlığa sığındı.

Kiri kahvaltıya temkinli nakışlarla indi, gerçi casuslarla dolu bir evde, bir ilişkiyi gizlemenin neredeyse imkânsız olduğundan şüpheleniyordu. En azından casuslar sır tutmaya alışkındı.

Mackenzie henüz aşağı inmemiştii, Cassie yemeğini yerken gazete okuyordu. Kafasını kaldırıp baktı. "Güllü banyo yağı *harikaydı*. Sonrasında çok iyi uyudum."

"Gül yağı, insanı gerginken yatıştırmak da dahil birçok şeye iyi gelir." Kiri onun yanından geçerken gül kokusu aldı.

"O halde evdeki herkes biraz kullanabilir," dedi Cassie. "Sence Mackenzie ve Carmicheal'ı gül yağı ile banyo yapmaya ikna edebilir miyiz?"

Kiri gülümsedi. "Herhalde ölmeyi tercih ederler." Erkekler kolonya kullanırdı ama gül kokusu çok kadınsı olarak değerlendirilirdi.

Girişte generalin onun için yazmış olduğu bir mektup vardı. Dün gece Mackenzie hakkındaki endişesi ilgisini dağıtmış, fark etmemiştii. Kendine kahvaltı aldıktan sonra mühürü kırdı ve okumaya başladı. Üvey babasının ilk cümlesi ağzından bir "Ah, ne güzel!" kelimelerinin dökülmesine sebep oldu.

Cassie ona baktı. "Haberler iyi mi?"

"Çok iyi haberler ama İngiltere'yi kurtarmakla bir alakası yok. Ebeveynlerim ağabeyimle birlikte Ashton mülkünün de kalıyordu ve üvey babam yakınlarındaki bir malikâneyi satın almaya karar vermiş. Böylece hepimiz bir arada olacağız ve birbirimizi sıkça görebileceğiz. Ağabeyim Adam ile geçen baharda tanışım ve telafi etmemiz gereken yıllar var. O ve annem birbirilerine doyamadılar."

Cassie özlem dolu bir biçimde gülümsedi. "Kulağa harika geliyor. Böyle bir ailen olduğu için şanslısın."

"Sahiden, şanslıyım." Bir yandan yerken haberleri okumaya devam etti, Mackenzie onlara katıldığında kahvaltısının yarısını bitirmişti. Mac'e baktı ve yakıcı bir an boyunca onunla olduğunu düşündü, tıpkı önceki gece bedenleri birleştiği zamanki gibi. Gözlerini kaçırmadan önce Mac'in gözlerinde de aynı alevi gördü.

"Gül kokusu ahyorum," dedi Mac neşeyle. "Mevsimi olamayacağı için sizden biri olmalı hanımlar."

"Kiri bana güllü banyo yağı verdi, bunun çok yatıştırıcı

olduğunu söylüyor,” diye açıkladı Cassie. “Bu gece biraz denemek ister misin?”

Dehşet içinde baktı Mac. “Ölmeyi yeğlerim.”

Kiri ve Cassie keyifle güldüler.

Mac tedbirli bir şekilde, “Neyi kaçırıyorum?” diye sordu.

Kiri neye güldüklerini açıklamayı reddederek başını iki yana salladı. Ama konunun değişmesine minnettardı. Mackenzie kendine kahvaltı alıp, masanın ucunda bir sandalyeye oturana kadar Kiri kendini toparlayacak zamanı buldu.

En azından duygularını saklayabilecek hale gelmişti. Mackenzie ile olan ilişkisinin kısa olacağı gerçeğine boyun eğdiğini düşünmüştü. Ama gece Mac evlilikten söz ettiğinden beri, artık eskisi kadar kaderci olmadığını keşfetti. Durum değişmemişti, tüm engeller hâlâ mevcuttu fakat bir yol olabilir miydi?

Umut etmek acımasızcaydı.

Bölüm 36

Carmichael yüzünde sert bir ifadeyle kahvaltı odasına girdiğinde Kiri, ikinci çayını içiyordu. Cassie ona gülümsemedi. “Sanırım güzel bir kahvaltının cazibesi seni ininden çıkardı.”

“Geri çevirmeyeceğim ama burada olma sebebim başka.” Carmichael şapkasını çıkardı. “Bu sabah hizmetlilerinin birinden, bir mesaj aldım Mac. Kirkland’ı misafir odanda ateşler içinde bulmuşlar.”

Mac alçak sesle küfretti. “Sıtma mı?”

“Muhtemelen,” dedi Carmichael. “Kötü bir seyirde.”

“Doktor çağırmışlar mı?” diye sordu Mackenzie.

“Umarım.” Carmichael kendine bir fincan çay aldı ve bolca şeker ekledi. “Onu henüz görmedim. Fakat buraya uğrayıp seni bilgilendirmeliydim.”

Cassie çayının son kısmını bitirdi ve ayağa kalktı. “Seninle geleceğim Carmichael. Kirkland bakıma ihtiyaç duyacaktır, özellikle de ateşliyen sayıklarsa sırlarını saklayabileceğine güvendiği birine.”

“Sen bir hemşire misin Cassie?” Carmicheal hafif bir şaşkınlıkla sordu.

“Tüm kadınlar er ya da geç olmaz mı?” diye cevap verdi Cassie, duygusuzca.

“Sıtma mı? Bu ölümcül değil mi?” Kiri hiçbir şeyin yorulmak bilmez Kirkland’ı yıkamayacağını düşünmüştü. “Buradaki doktorlar Cizvit kabuğu kullanıyorlar mı?”

Carmicheal boş boş baktı. “Hiçbir fikrim yok. O nedir?”

“Kınakına ağacının kabuğu, Güney Amerika’da yetişir. Cizvitler ateşi tedavi etmek için kullanımını yerlilerden öğrendi. Hindistan’da birçok ateşli hastalık mevcut, bu yüzden ebeveynlerim her zaman el altında hazır bulundurur. İngiltere’de biliniyor mu emin değilim, çünkü burada sıcak ülkelere nazaran daha az ateşli hastalık var.”

Kiri’nin babasını da o doğmadan önce ateşli bir hastalık almıştı. General, Peru’yu ziyaret etmiş bir ordu mensubu arkadaşıdan, Cizvit kabuğu hakkında bilgi edinmiş ve ev halkı için derhal tedarik etmişti. Ne yazık ki “Cizvit” kelimesi Protestan İngilizleri genellikle dehşete düşürüyordu. Ağaç kabuğu yeniden adlandırılmalıydı. “Cizvit kabuğu bulunduran bir otacı biliyorum. Biraz alıp Kirkland’a götüreceğim.”

“Güzel. Ölçüsünü nasıl ayarlayacağımı bana gösterebilirsin,” dedi Cassie.

“Bir çimdik kabuğa bir bardak kaynar su dökülüyor.” Kiri yaklaşık olarak ne kadar olduğunu göstermek için parmaklarını kullandı. “On dakika kadar demle, sonra süz ve ona ver. Günde dört beş bardak vermelisin. Sana göstermek için ilk bardağı hazırlarım.”

Mackenzie hayal kırıklığıyla, “Gidebilmeyi istedim,”

dedi. “Ama ölü olarak bilindiğim bir yerde ortaya çıkmam.”

“Uzun süre ölü olarak kalmayacaksın,” dedi Carmicheal keyifle. “Parlamento’nun açılış töreninden sonra ya başarmış ya da yenilmiş olacağız. İki türlü de hayata geri dönebileceksin.”

“Bunu nasıl yapacaksın Mackenzie?” diye sordu Kiri. “Öylece ortaya çıkıp casusları ararken hükümete yardım etmek için ölü numarası yaptığını mı anlatacaksın?”

“Yani gerçek mi?” Mac alınmış görünüyordu. “Ne kadar can sıkıcı olurdu. Gelecekte Kirkland’a yardım etmek olasılığını mahvetmekten bahsetmiyorum bile.”

“Peki ne yapacaksın?”

“St. Bart Hastanesi’nde ortaya çıkacağım. Damian’s’tan kaçan hırsızları takip ederken kafamdan yaralandığımı ve haftalarca kim olduğumu bilmeden yatığımı iddia edeceğim,” diye açıkladı. “Başka birinin yanlışlıkla benim yerime teşhis edildiği fark edilecek ve hayatta oluşum dört bir yanda sevinç çılgınlıklarıyla karşılanacak. İşe gelince, Damian’s mucizeyi görmeye gelen insanlarla dolup taşacak.”

Kiri bir kahkaha attı. “Ya Kirkland’ın yüzüğünü ölü adamın parmağında bulduğunu geçceği?”

“Adam onu parmağımdan çalmış olmalı,” diye yanıtladı Mac. “Kirkland, yüzük ve şoke oluşunun birleşiminin onu yanlış teşhise sevk ettiğini ileri sürecektir.”

Carmicheal kafası karışmış görünüyordu. “Ölümüne ikna olmadığım için bazı araştırmalar yaptığımı söyleyerek yardımcı olabilirim.”

“Mükemmel! Beni St. Bart’ta sen bulabilirsin. Bir kafa yaralanması sayesinde gelecek aylarda çıkabilecek rezalet-

lerden uzak dururum.” Kiri’ye gülümsedi ve genç kadın içinin eridiğini hissetti. Neden diğer erkeklerin bakışını sıkıcı kılıyordu ki?

Cassie, “Bütün plan çok zekice,” dedi sabırsızca. “Ama büyük keşif için Kirkland’ın etrafta olmasını istiyorsak harekete geçmeliyiz.”

Bu sözler, herkesi masadan kaldıracak ceket ve şapkalarını aramaya yolladı. Kiri, ebeveynlerinin kullandığı otacıda kınakına kabuğunun mevcut olmasını umuyordu. Yoksa bulmak için uzun bir araştırmaya girmesi gerekebilirdi. Kirkland ilacı alınca kendini çok daha iyi hissedecekti; sıtma ölümcül olabilirdi.

Ölümcül olmasa bile - ve Kirkland’ın genel sağlık durumuna bakılırsa bunu atlatması gerekirdi - mümkün olan en kısa zamanda iyileşmesine ihtiyaçları vardı. Başka kimsenin onun yaptığı işi yapamayacağından kuşkulanyordu. Yüksek ve düşük kademeli bir casus ağının ortasında oturan büyük, zeki bir örümcek gibiydi. Naip Prens veya başbakan tarafından kabul edilme gücü çok değerliydi.

O olmadan başarı şansları azdı.

Yakıcı kumlarda sürünmek, buz üzerinde kaymak ve komplocuları durdurmak için ümitsiz çabalarla boğuşmakla geçen sonu gelmeyen kâbuslar. Sonsuz bir can acısı, yuvarlanma ve çaresiz hayal kırıklığı...

Kirkland’ın bilincine kavuşması zaman alan bir süreçti. Önce tavanı ayırmıladı; her zaman görüldüğü gibiydi. Sonunda kafasını çevirmeyi akıl etti - bu olması gerekenden daha rahatsız edici biçimde sonuçlandı.

Odanın karşı kısmında coşkuyla yanan ateşe rağmen, battaniyelerle dolu bir yataktaydı. Çevresine odaklandı-

ğında gözlerini kırıştırdı. Mackenzie’nin evindeydi. Daha önce defalarca kaldığı konuk odasında. Ama neden?

“Aramıza yeniden katılmaya karar verdin demek.” Soğuk bir el alnına dayandı. “Ateşi sonunda düşmüş. Açsan sana biraz tavuk suyu çorbası bulabilirim, tabii nazik bir şekilde sorarsan.”

“Cassie?” Gözlerini kırarak ona baktı. Yatakta huzursuzca dönüp durduğunu, acı bir çay içmeye zorlandığını, ateş bastığında battaniyeleri üzerinden attığını ve titrediğinde üzerine geri çektiğini belli belirsiz hatırlıyordu. “Ne kadar süredir bilingsiz yatıyorum.”

“Üç gündür. Ateşli sıtma. Görüntüşe göre buraya, Mackenzie’nin evine geç vakitte gelmiş ve kendinden geçmişsin. Hizmetliler burada baygın yattığını ertesi sabaha kadar anlamamışlar.”

“Üç gün!” Oturmak için çabaladı ama yastıkların üzerine yığıldı, çok yorgundu kafasını tekrar kaldıramadı.

Bir dadı gibi konuşarak, “Hareket etme James,” dedi Cassie. “Bir süredir Aziz Petrus ile kumar oynuyormuşsun, kendine hiç de iyi bakmamışsın. Gücünü geri kazanana kadar bu yataktan kalkmıyorsun.”

Cassie’nin vaftiz adını bildiğini fark etmemişti. “O kadar hasta mıydım?”

“Evet.”

“Hareket etmeyeceğim.”

Cassie gülümsedi. “Sadece başka bir şey yapamayacak kadar zayıf olduğun için.”

Kirkland’ı iyi tanıyordu. Karşılıklı yorumunu onurlandırmak yerine, “Tüm bu zaman boyunca başımda mı bekledin?” diye sordu.

“Şahsi uşağınla nöbetleşe yaptık. Birkaç kez Kiri de

geldi. Cizvit kabuğu getirdi ve hepimize bundan nasıl çay yapılacağını gösterdi, muhtemelen sayıklamıyor olman bunun sayesinde. Ayrıca sırların konusunda hepimize güvenilebilirsin. İlgi çekici sırlara sahipsin Kirkland.”

Ne kadarını anlattığını merak ederek homurdandı. “Hayatının geri kalanı boyunca seni rahat ettirecek bir gelir karşılığında sessiz kalacaksın, tabii ki.” Hemen ardından bunu söylememiş olmayı diledi, çünkü Cassie’nin Fransa’ya her gidişinde, İngiltere’ye canlı dönme olasılığı azalıyordu.

Ama Cassie sadece gülümsedi. “Bu, daha iyi bir teklif alana kadar dilimi tutmamı sağlar.”

Daha fazla laklak edemeyecek kadar yorgundu. “Kamplo hakkında bir şey var mı?” diye sordu. Nefes almak için çabaladı. “Açılış töreni?”

“Henüz kimse öldürülmedi,” dedi Cassie yatıştırıcı bir sesle. “Başka girişim de olmadı. Belki de hainler pes etmiştir.”

“Hayır.” Kirkland, istihbarat toplamanın gizli dünyasında bu kadar iyi olmasını sağlayan altıncı hissi sayesinde bundan emindi. “Ağır bir darbe için bekliyorlar.”

“Benim korktuğum da bu.” Cassie’nin de mükemmel içgüdüleri vardı. “Ama bu arapsaçı gibi, ucunu bulamazsak çözmek imkânsız olur.”

Haklı olduğunu bilerek gözlerini kapattı. Böyle bir soruşturmanın büyü kısmı şansa bağlıydı. Ancak sıkı çalışma, şansın ortaya çıkması için daha çok olasılık yarattı.

Aklında, hatırlamaya çalıştığı bir şey vardı. Buraya geldiği gece, ateş onu yere sermeden önce... Beceriksizce hafızasını yokladı. “Mackenzie için mektuplar. Çalışma

odasında buldum. Bir tanesi çok önemli. Kent’teki kaçakçı liderinden. Ciddi gibi geldi.”

“Mektupları toplayıp bugün Mac’e götüreceğim.” Hafifçe gülümsedi. “Ölmüş olmasaydı muhakkak burada olurdu. Ama senin için yeniden dinlenme vakti.”

İngiliz kraliyet ailesi üzerinde dolaşan uğursuzluğa rağmen, utanç verici biçimde gözlerini kapatmak ve uyumak için hevesliydi.

O gece Cassie akşam yemeğinde ortaya çıktığında yorgun ama gerginliği azalmış görünüyordu. Mac, “Kirkland daha iyi mi?” diye sordu.

“Ateşi düştü ve kendine geldi, fakat boğulmasına ramak kalmış bir yavru kedi kadar zavıf.”

“Ateş böyle yapar,” dedi Kiri, “ama en azından atlatı.”

Mac bakışlarını Cassie’ye çevirmeye çalıştı, çünkü dikkatli olmadığında Kiri’ye zeka özürlü biri gibi bakakalma eğilimindeydi. Önceki üç geceyi birlikte geçirmişlerdi ve şu anda onu daha da fazla istiyordu.

“Senin Cizvit kabuğunun yardımıyla. Kötü bir nöbet geçirmişti. Çok kötü.” Cassie’nin daha fazla ayrıntıya inmesine gerek yoktu. “Mac, sana evindeki mektupları getirdim. Kirkland ateşi çıktığında onları toparlıyormuş. Kendine geldiğinde neredeyse söylediği ilk şey Kent’teki kaçakçıdan gelen bir mektubu okuman gerektiği oldu.” Bir deste mektup çıkardı ve onları uzattı. Mac mektupları aldı ve göz gezdirmeye başladı. “Bir dakika izin verin lütfen.”

Mektubu çabucak buldu ve kaşlarını çatarak okudu. “Kaçakçıların lideri Hawk, Fransa’dan gelen bir şey için veya belki biri için kaygılı. Benden Kent’e inmemi ve yarın

alacakaranlıkta onunla kaçakçıların sığınağında buluşmamı istiyor.” Hawk yeri özellikle belirtmemişti ama Mac’ın anlayacağını biliyordu.

Kiri’nin kashları çatıldı. “Sana böyle yazması akla yatkın mı? Ölümünü duymamış mıdır?”

“Düzenli olarak Londra gazetelerini okuması olası değil ve okuyorsa bile, muhtemelen Mackenzie’yi sahte bir isim olarak farz etmiştir. Ben İngilizim oysa Mackenzie bir İs-koç ismi,” dedi Mac, bunu açıklığa kavuşturarak. “Kaçakçılık aile işi ama Hawk sadık bir İngiliz. Benim için şarap ve alkolden fazlasını taşıdığını biliyordur. Yetkililere iletilmesi gerektiğini düşündüğü bir şey öğrenmişse, ulaşabileceğini bildiği tek insan muhtemelen benim.”

Kiri’nin alını kırıştı. “Alejandro kokulu kâğıtla birlikte bıçağı kaçakçılardan almış olduğuma göre, komplocularla bir bağlantıları olmalı. Ama açılış töreni yakında. Oraya gidip Hawk’la konuşup zamanında geri dönebilir misin?”

“Oyalanacak zaman bile kalacak,” diyerek onu rahatlatı. “Ama geciksem bile bir felaket olmaz. Carmicheal ve Kirkland kraliyet ailesi ve Westminster Sarayı için koruma ayarlamada benden daha iyiler. Benim uzmanlık alanım kaçakçılar ve diğer kanunsuz karakterlerle iletişim.”

“Kirkland hâlâ yataktan kalkamamış olursa?”

Mackenzie bunun üzerine düşündü. “Zamanında geri döneceğim.”

“Seninle gelmeliyim,” dedi Kiri. “Daha önce saldırganların liderini teşhis etmek için kaçakçıların yerine seninle gelmemi önermiştin.”

Mac başını olumsuz anlamda salladı. “Farklı koşullar. Bu kez tüm çetenin çağrıldığı bir alışveriş yerine, sadece

Hawk’la buluşmaya gidiyorum. Bir yabancıyla gidersem konuşmaya isteksiz olabilir.”

Kiri dudaklarını ısırdı, endişeli görünüyordu. “Yalnız gitmen bana güvenli gelmiyor.”

“Yaptıklarımızın hiçbirisi güvenli değil ama Hawk’la yıllardır ticaret yapıyorum. Endişeliyse onunla konuşmam gerekir.”

Kiri ikna olmamış görünüyordu fakat konunun kapanmasına izin verdi. Mac, endişeleri yeni sevgili olmalarıyla bağlantılı mı, diye düşündü. Kuşkusuz onu gözünün önünden ayırmaktan memnun değildi, Kiri de aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Ama uzun süreliğine gitmiyordu ve Hawk’ın yararlı bir bilgiye sahip olması muhtemeldi. Bu noktada, umut vadeden her ipucu kontrol edilmeliydi. Derhal.

Kent sahili Kasım sonunda soğuk ve amansızdı. Mac saklanma yerine daha önce sık sık gitmiş olsa da tekinsiz olduğunu biliyordu. Hayal gücü kuvvetli biri olsaydı, her kaya parçasının arkasında hayalet arıyor olurdu.

Dover’a gelmek için her handa at değiştiren bir posta aracı kullanmıştı. Sonra onu, mağaraya kalan son birkaç milde götürmesi için bir at kiraladı.

Hızlı yol almasına rağmen geç kalmıştı. Yeni ay karanlık bir gece demekti ve bulutlar yıldızların ışığını bile gizliyordu. Bir feneri olduğu için memnundu, mağaraya giden taşlı patikayı indi.

Girişe yaklaşırken duman kokusu alınca rahatladı. Hawk muhtemelen hâlâ bekliyordu. Yukarıda tuttuğu yağ lambasıyla içeri girdi, tetikteydi ve bu uzun yolculuğun yarar sağlayacağından umutluydu. “Hawk?”

“Nihayet! Meraklanmaya başlıyordum.”

Ama ses Hawk'ın değildi. Howard'dı, Kiri'yi istemiş olan öfkeli kaçakçı. Mac hızla geri çekilmeye çalıştı ama girişin yanında gizlenmiş iki kaçakçı çıkış yolunu kesmişti. Gelişini duymuş ve saklanmış olmalıydılar.

Sopalarla üzerine atladılar. Mac en sert darbelerinden sakınacak kadar hızlıydı ama biri kafasına sertçe vurdu, öyle ki Mac yere serildi ve kritik birkaç saniye boyunca aklı bulandı.

Yere düşerken Howard, “Onu öldürmeyin. Canlıken daha değerli.” diye bağırdı.

Mac'in aklı başına gelene kadar bağlanmış ve cepleri boşaltılmıştı. Sonra mağaranın diğer ucuna sürüklendi ve duvara zincirlendi. Kiri için kullanılan paslı kelepçeler değildi bunlar, her bileğine yepyeni birer kelepçe takılmıştı. Mac'e özel hazırlanmış gibilerdi.

Mac sabitlendiği anda Howard gelip onun yanına dikildi, tekme atma mesafesinden uzakta kaldı ve elinde bir tabanca tutuyordu. “Züppe Londra beyefendisi el yazımın Hawk'a ait olduğuna inanacak kadar aptalmış yanı. Belki ölümden bir sahtekâr olarak iyi bir kariyer vardır.”

Tuzağa kendi ayağıyla geldiği için kızgın olan Mac, soğukkanlı bir biçimde, “Beni buraya getirmek için çok çaba harcamışsın Howard. Sonraki düzenli ziyaretime kadar beklemek daha kolay olmaz mıydı?” dedi.

“Seni şimdi getirmek için özel bir ücret aldık. Ayrıca, ayın bu zamanında etrafta eğlenceyi mahvedecek bir Hawk olmaz.” Gözleri kısıldı. “Anlat bana, benden çaldığın şu sürtük iyi bir parça mıydı? Düşünüp duruyordum.”

Mac'in öfkesi ani ve yakıcıydı ama bunu soğuk bir küçümsemeye çevirdi. “Senin gibi bir adam onun ne kadar

büyüleyici ve özel bir kadın olduğunu hayal dahi edemez.”

Howard neşeli bir kıkırdamayla karşılık verdi. “Yani onu yatağa atmadın. Büyük ihtimalle, hanım evladı oğlanları tercih ediyorsundur.”

Bu sözlerin saçmalığı Mac'i gülümsetti. “Hakaretlerin çocukça Howard. Beni kandırıp buraya çekmen için sana kim para ödedi?”

Howard yanıt vermeyi düşünerek duraksadı, sonra konuştı: “Ordudan Swinnerton isimli bir arkadaşım. Şimdi yakalandığına göre, hemen buraya gelmesi için Londra'ya bir mesaj yollayacağım. Seninle işini bitirdiğinde ölü olacağına dair söz verdi. Bu şerefi bana vermesini umuyorum.” Howard'ın tabancadaki eli sıkılaştı. “Bu seni yakalamamız için ödeme yapmasının üstüne bir ödül gibi.”

Howard satışmalarına devam etti ama Mac dinlemeyi kesmişti. Rupert Swinnerton. Kart oynadıkları zaman kılık değiştirmiş olmasına rağmen Mac'i fark etmişti demek. Aynı zamanda komplonun da bir parçası olmalıydı. Fikir babası? Büyük olasılıkla değildi - Rupert strateji uzmanı değildi. Ama saldırgandı ve savaş onu katılaştırmıştı, Damian's'tan prensesi kaçırmaya çalışan adamların lideri o olmalıydı.

Çoktan gece olmuştu, dolayısıyla mesajı Londra'ya ulaştırmak ve Swinnerton'ın Kent'e gelmesi iki gün sürerdi. Hükümetin komplotu hakkında ne kadar şey bildiğini öğrenmek istemesi de olasıydı. Hâlâ resmi açılıştan önce Londra'ya dönmek için Mac'in zamanı vardı.

Gizlice kelepçelerini test etti. Yanında bir şeyler olsa kendini kurtarabilirdi ama Kiri'ninki gibi bir elmas yüzü-

gü yoktu. Derin, yavaş bir nefes çekti, sonra mümkün olan en rahat şekilde duvara yaslanarak yerleşti.

İki günlüğüne mahkûm olacaksa en azından yemek ve-
receklerini umdu.

Bölüm 37

Mackenzie'nin başı dertteydi. Kiri bunu iliklerine kadar hissediyordu. İki günden fazla zaman geçmişti, kıyıya ulaşması ve geri dönmesi için yeterince uzundu. Teoride Hawk'la olan işi uzamış olabilirdi ama Kiri buna inanmıyordu. Kaçakçı lideriyle kısaca görüşmesi ve son sürat Londra'ya dönüş yoluna düşmüş olması gerekirdi.

Bunun ötesinde içgüdüleri ters giden bir şey olduğuna söylüyordu. Yaradılış gereği lüzumsuz yere endişelenmezdi ve Mackenzie'nin becerisine de inanıyordu, bu yüzden bu konudaki sezgisine güvendi: İşler planlanmış olduğu gibi gitmemişi.

Ama Kiri ne yapabilirdi? İyi bir yön duygusu vardı ve kaçakçıların mağarasını büyük ihtimalle bulabilirdi fakat oraya gittiğinde ne yapacağından emin değildi. Mac'in mağarada olmayabileceği olasılığı da dahil çok fazla seçenek vardı. Ve orada değilse onu nerede bulacağı hakkında Kiri'nin bir fikri yoktu.

Kendini çoktan ölmüş olabileceğini kabul etmeye zor-

ladı. Bu iş şimdiye kadar pek çok hayata mal olmuştu. Mac de öldüyse bunun nasıl olduğunu asla öğrenemeyebilirdi.

Mac yola çıktığından beri geçen iki gün yapacak çok az şeyi olduğundan, iki hafta gibi gelmişti. Onsuz kumarhanelere gidip müşterileri koklayabilmesi zordu. Bu yüzden bugün Mackenzie'nin evine gelmişti, görünüşte Kirkland'a yardım etmek için ama aslında kendini meşgul tutmaya çalışıyordu. Kirkland iyileşiyordu ve zekâ kıvraklığı her zamanki keskinliğine dönmüştü ama hâlâ ateş yüzünden çok bitkindi, yataktan kalktığında zorlukla yürüyordu.

Sabahın büyük kısmını Kirkland'ın odasında sessizce okuyarak ve o isterse ara sıra konuşarak geçirmişti. Sonra koruyucu ve temkinli uşağı Kirkland'a banyo yaptırmak için onu odadan dışarı kovalamıştı. Bu Kiri'ye evi dolaşmak için bir bahane verdi, biraz sıra dışı olsa da rahatlatıcıydı. Mackenzie'yi neredeyse yanında hissediyordu fakat bu endişesini azaaltmıyordu.

Tokmağın sesi duyulduğunda misafir odasındaydı. Gelen Cassie mi Carmichael mı diye merak etti, Mac'in uşağı kapıyı açarken ön koridorda ilerliyordu.

Işığı arkasına alan uzun boylu, geniş omuzlu tanıdık bir figürü hayal meyal seçti. "Mackenzie!" Koridorun ucuna koştu, kendini onun kollarına attı. "Çok endişelenmiştim."

Kollarının yakalanmasıyla Kiri buz kesti. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Şaşkınlık dolu bir sesin, "Leydi Kiri? Erkek kardeşimi tanıdığınızı bilmiyordum," demesiyle geri çekildi.

Kiri kafasını kaldırıp adama baktı, kalbi kırılırken güçlüklerle yutkundu. "Lord Masterson. İspanya'da olduğunuzu sanıyordum."

"Kardeşimin ölüm ilanını okuduğumda eve doğru yola çıkmıştım." Bir bakışıyla uşağı yolladı ve Kiri'yi misafir odasına yönlendirmek için kolunu tuttu. "Londra'ya vardığım zaman doğrudan Kirkland'ın evine gittim ve kâhyası beni buraya gönderdi." Masterson özel konuşabilmek için kapıyı kapattı. "Mac ile alakalı konularda işler çoğunlukla karmaşıktır. Siz... öldüğüne inanıyor gibi hareket etmediniz."

Masterson'ın gergin ifadesi gözlerindeki çaresiz umudu saklayamıyordu. "İki gün öncesinde hayatta ve sağlıklıydı Lord Masterson," dedi Kiri çabucak.

"Tanrıya şükür!" Gözlerini sıkıca yummuştu, Kiri göz yaşlarını engellemeye çalıştığından şüphelendi.

Kontrolünü yeniden kazandığında gözlerini açtı Masterson. "Neler dönüyor? Neden erkek kardeşimin evindesiniz? Siz ve Kirkland...?" Aklını toparlayamıyor gibiydi, sözleri yarım kaldı.

Bir süre sonra konuşmaya devam etti. "Bunun Kirkland'ın hükümet göreviyle bir bağlantısı varsa herhangi bir şey gerektiğinde bana gelebileceğine dair onu bilgilendirmiştim."

"Gelin ikimiz de oturalım, her şeyi açıklayacağım. Kirkland kötü bir ateşli hastalığı henüz atlatıyor ve kolaylıkla yoruluyor, bu yüzden onu görmenden önce neler olduğuna dair bir fikir edinirseniz iyi olur."

"Hayran bırakan bir şekilde mantıklısınız," diye mırıldandı Masterson. "Sizi çağ kulağıyla dinliyorum Leydi Kiri."

Kiri bir koltuğa oturdu, düşüncelerini düzenlemek için bir an bekledi ve anlatmaya girişti. Kaçakçılar tarafından rehlin alınmasıyla başladı, Damian's'taki Prenses Charlotte'i

kaçırma girişimiyle devam etti. Ardından komplo hakkın-
da bildiklerini ve zarar verilmeden önce nasıl durdurmaya
çalıştıklarını ifade etti.

Masterson her kelimesini sindirerek sözünü bölmeden
dinledi. Kiri bitirdiğinde, “Mac’ın neden ölmüş gibi gö-
zükmenin en iyi olacağını düşündüğünü anlıyorum. Sa-
dece onun iyi olduğunu bilmek isterdim,” dedi.

“Kirkland size ertesi gün yazdı ve mektubun size müm-
kün olan en kısa zamanda ulaşması için bir ulak kullandı,”
dedi Kiri.

“Mektup muhtemelen benim alayımda, dönüşümü
bekliyordur. Kış için eve gelmeye yakın zamana kadar ka-
rar vermemiştim, bu yüzden Kirkland’ın iyi niyetli girişi-
mi işe yaramadı.” Masterson ayağa kalktı. “Uyanıksa şimdi
Kirkland’ı görmek istiyorum.”

“Onun söyleyecekleriyle benim anlatmış olduklarımı
karşılaştırmanız gerekiyor,” diyen Kiri onunla hemfikir di.

Masterson hızla, “Sizi sınamıyorum,” dedi.

“Biliyorum. Ama casusluk işimde amatörüm ve kavra-
yışım zayıf olabilir.”

“Aslında Ashton’a çok benziyorsunuz,” dedi Masterson.
“Görüşleriniz çok net ve adil.”

Kiri neredeyse utandı. “Teşekkür ederim. Bu büyük bir
iltifat.”

“Gerçek bu.” Masterson kapıda durakladı. “Kirkland’ı
görmek için benimle yukarı geliyor musunuz?”

“Başka birinin varlığıyla rahatsız edilmeden konuşmak
sizin için daha iyi olacaktır.”

Başıyla onayladı ve odadan ayrıldı. Kiri misafir odası-
na kaldı ve... plan yaptı.

Kiri erkek kardeşlerin genel benzerlikleri ile sarsılmıştı.
İkisi de uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü yapılduk-
larından iyi tanımayan biri için onları uzaktan karıştırmak
kolay olurdu. Mackenzie farklı renkte gözlere ve saçların-
da daha yoğun kestane rengine sahip olsa da yüz hatları
benzerdi.

Gerçek fark kişiliklerindeydi. Masterson her şeyle başa
çıkabileceği izlenimi veren derin, sessiz bir soğukkanlılığa
sahipken, Mackenzie haylazlık ve cazibenin karşı konula-
maz bir parlıtısına sahipti. Kiri iki adamın ya birbirleri-
ni deli eden rakiplere ya da birbirini dengeleyen dostlara
dönüşmek zorunda olduğunu tahmin etti. Dost oldukları
için mutluydu.

Masterson ciddi görünüyordu, erkek kardeşinin ha-
yatta oluşu karşısındaki ilk neşesi endişeyle gölgelenmişti.
“Kirkland bir at sürüsü tarafından çiğnenmiş gibi duru-
yor. Geçen sene İspanya’da benzer bir ateşli hastalığa ya-
kalanmışım ve gücümü geri kazanmam haftalar almıştı.
Düşünme yetisi berrak gerçer ve söyledığınız her şeyi teyit
etti. Geri döndüğüme memnunum. Parlamento açılışında
bir sorun yaşanırsa, Lordlar Kamarası’ndaki yerimi alır ve
gerekirse yardım ederim.”

“Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olabilir,” dedi
Kiri, kasvetli bir şekilde. “Komplocuları bulmak için şan-
sımız pek yaver gitmedi ve zaman tükeniyor.”

“Mac için neden kollarına atılacak kadar endişeliydi-
niz?” Masterson’ın gözlerinde keyif gizliydi. “Hoşuma
gitmediğinden değil ama tepkiniz ciddi bir endişeye işaret
ediyor.”

“Mac kaçakçıların liderinden, Kent’e gelmesini isteyen
bir mektup aldığından beri endişeliyim.” Sıkıntıyla iç çek-

ti. “Bu kadar endişeli olmak için somut bir sebebim yok aslında. Ancak baştan beri bu durum çok tehlikeli gibi geldi. Geç kaldı ve şimdi midem düğümleniyor.”

“Sezgileri yabana atmamayı öğrendim,” dedi Masterson yavaşça. “Kardeşim için ta İspanya’dayken endişelenmeye başladım. Kışlara dönmemizin gerektiği bir zamanda İngiltere’ye dönmeye karar vermemin en önemli sebebi buydu. Kulübümde öldürülmüş olduğu memnunum ama hâlâ endişe duyuyorum.”

Birbirlerine düşünceli bir şekilde baktılar. “Seyahat etmekten yorulmuş olmalısınız, Lord Masterson,” dedi Kiri, en ikna edici sesiyle. “Ama... Kent’e giderken bana eşlik etmek ister miydiniz? Gitmeyi istiyordum ama tek başıma bir şey yapabilir miyim emin değildim.”

“Endişelerimizin yersiz olduğunu kanıtlamak için Kent’e gitmeye karar verirsek bizimle seyahat edebilecek bir şaperonunuz var mı?”

Kiri gülümsedi. “Lord Masterson, saygınlık için endişelenmeyecek kadar uzun bir süredir sınırlarda yaşıyorum. Haydi gidelim.”

Masterson soğukkanlılıkla, “Birlikte kaçacaksak Leydi Kiri, beni Will diye çağırmalısınız,” dedi.

“Ve ben de Kiri’yim.” Koltuğundan kalktı. “Kirkland’ın ajanları için tuttuğu eve gitmeliyim. Exeter Caddesi 11 numara, Covent Garden’in yakınında. Üzerimdekileri daha kullanışlı giysilerle değiştirince gitmeye hazır olacağım. Senin yapman gereken bir şey var mı?”

“Takımımı burada bırakıp bir fayton kiralayacağım, sonra da seni almaya geleceğim.”

“Anlaştık!” Kiri uşaktan onun için bir araç çağırmasını istemek için odadan çıktı. Ağabeyinin evindeki tesadüfi

karşılaşmalarında her zaman Will Masterson hakkında iyi düşünmüştü. Şimdi ise *harika* olduğuna karar verdi.

Peynir, kuru ekmek ve su hayatta kalması için zorlukla yetse de en azından Mac’e yemek verilmişti. Kelepçelerden biri çıkarılmış, tek elle yemek yemesine ve ihtiyaçlarını gidermesine izin verilmişti ama diğer bileği hâlâ kelepçeliydi. Silahlı bir adam da onu sürekli izliyordu, kaçması için bir yol yoktu.

En kötü kısmı, yapacak hiçbir şey olmadığından dalgaların sonu gelmez seslerini dinlemektir. Kiri’yi düşünmenin yararı olmuştur, çünkü zihninde bile genç kadın asla sıkıcı değildi. İlk günün sonunda, Kiri’nin endişelenmeye başlayacağını biliyordu.

İki gün geçmişti ve Rupert Swinnerton ulaşmak üzereydi, Mac sırf can sıkıntısı sona ereceği için bile yüzleşmeye hazırdı. Muhtemelen bu karşılaşma Mac’in ölümüyle son bulacaktı ya da öyle olmayacaktı...

Swinnerton’ı tanıdığı kadıyla, adam kendini üstün hissetmesini sağlayacak tuhaf bir öldürme yöntemini tercih edecekti. Bu, Mac’i duvardan serbest bırakmak anlamına geliyorsa bir şansı olabilirdi.

Howard, Swinnerton’ın patika boyunca gelmekte olduğunu duydu ve onu karşılamak için dışarı çıktı. Mac kendini zihinsel olarak hazırladı. İki günlük tutsaklığın ardından donuktu ve... kabul etmekten nefret etse de korkmuştu.

İçinde, bu korkuyu tamamen bertaraf edebilecek bir parça olsun neşe yoktu. Hayatı sevmiştir, dahil olduğu yeri sevmiştir... ve Kiri’yi sevmiştir. Ölümü an meselesiydi, inkâr edecek zamanı kalmadığı için bunu kendine itiraf etti.

Swinnerton, elinde doğru kartları tuttuğunu bilen bir adamın cakasıyla içeri girdi. Tam da Mac'in beklediği gibiydi ama Swinnerton'ın yanında yürüten ve feneri tutan adam için hazırlıklı değildi.

Adam da onun için hazırlıklı değildi. "Mackenzie!" Fener Baptiste'in elinde titredi, alevler vahşi bir şekilde parladı. "Ama ölmüştün! Cansız bedenini gördüm..." Ona dikkatle bakarken gözleri kuşkuçuydu.

Baptiste. Mackenzie, Damian's'tan birinin saldırganlarla işbirliği yapmış olduğunu biliyordu ve kendine bir kez daha kimsenin tam olarak güvenilir olmayacağını hatırlattı. Yine de... Asla en güvendiği çalışanı ve arkadaşı olan Baptiste'in suçlu olduğunu düşünmemişti.

Swinnerton kahkaha atıyordu ve Mackenzie, adi herifin Baptiste'in şoke oluşunu ipe çekmiş olduğunu anladı. Acıdan keyif alıyordu.

Kendi şaşkınlığını perdeleyerek Mac ağır ağır konuştu: "Buraya gelmen uzun sürdü Rupert. Ve sen Jean-Claude beni hayal kırıklığına uğrattın. Sana yeterince ödemiş miydim?"

Rengi solan Baptiste, "Bana, kaçak bir kızın adını lekelemeden önce geri almak istediklerini söylediler. Ortada bir suç olmayacak ve kimse zarar görmeyecekti. Ve sonra..." Yüzü seğirdi. "Sen ve diğer adam öldünüz."

"Kendini günaha teslim edeceksen, buna seni kimin sevk ettiğine daha çok dikkat etmelisin." Mac'in bakışları yön değiştirdi. "Kart oynadığımız gece yeterince iyi kılık değiştirmemiştirdi sanırım."

"Beni neredeyse kandırıyordun," diye kabul etti Swinnerton. "Ama neden birinci sınıf bir pırlantanın öyle sıkıcı bir adamın koluna yapıştığını merak ettim, bu yüzden

daha yakından baktım. Kartları elinde tutma biçimini gördüğümde, kim olduğunu tanıdım." İnce dudakları beklentiyle büzüldü. "Şimdi sen ve arkadaşlarının planlarımız hakkında ne bildiğinizi öğreneceğim."

Mac süratle düşündü. Swinnerton komplodan haberdar olduklarını biliyordu, yani bütünüyle bilgisizmiş gibi yapmak anlamsızdı. O ve 'arkadaşlarının' İngiliz Kraliyet ailesini hedef alan bir komplonun varlığını keşfetmiş olmaları akla yatkındı ama son vuruşun Parlamento'nun açılış töreninde olacağını bildiklerini belli etmemeliydi. Swinnerton bunu anlarsa planlarını değiştirmek için hâlâ vakti vardı.

Bununla birlikte, Mackenzie bazı bilgiler verebilirdi ama bunları çok kolay bir şekilde açığa vurursa Swinnerton şüphelenirdi. "Sana neden her şeyi anlatmak isteyeyim ki?"

"Bu yüzden!" Swinnerton, mağaranın karanlığında görünmeyen kısa bir binici kılıbını havaya kaldırdı ve Mac'in gözlerini hedef aldı.

Sadece refleks olarak hareket eden Mac, aniden geriye sıçradı ve başını eğdi. Kamçı sol şakağını boydan boya yaktı fakat acı hissettiği paniğe nazaran önemsizdi. Yüzlerce kırbaça maruz kaldığı o acımasız cezalandırmada çok acı çekmişti ve şu anda, bir kez daha kırbaç darbelerinden kaçamayacak durumdaydı.

Swinnerton, Mac'in boğazını kamçıladı, geriye yakıcı bir iz bırakmıştı. Mac bir biçimde konuşmayı planlıyordu ama acıyla haykırdı. Üçüncü darbe sırtına geldi ve Mac korkuyla sindi. "Tanrı aşkına Swinnerton! Neyi bilmek istiyorsun?"

Bir kırbaç darbesi daha indi. "Kolaylıkla kırılacağımı bi-

liyordum,” dedi Swinnerton tatminle. “Ordudaki kırbaç cezasından sonra, sana bir kamçı göstermek bile seni bir korkağa çevirmeye yetmeliydi.” Yeniden vurdu.

“Beni her halükarda kamçılایacaksan,” dedi Mac nefesi kesilerek, “lanet olsun, neden konuşmuyoruz?”

“Pekâlâ.” Pişman görünen Swinnerton kamçıyı Mac’in yanına attı. “Bana ne bildiğini anlat.”

“Daha fazla kırbaçlama yok mu?” Kendine bir rolü sahnelediğini söyleyen Mac, gururunu bir kenara bırakıp sindi. Sinmek kolaydı. Gururunu kenara bırakmak ise zordu. Neyse ki Kiri burada değildi, yoksa muhtemelen kalp kırzinden ölene kadar kırbaçlanmaya razı olurdu. “Söz veriyor musun?”

Swinnerton kakhaha attı. “Kendini alçalttığını görmeyi seviyorum. Pekâlâ, Londra’ya geri dönmem gerektiği için zamanım kısa, yani daha fazla kırbaç cezası yok. Planlarımız hakkında ne bildiğini anlat.”

“Hükümeti kargaşaya sokmak için İngiliz kraliyet ailesini hedef aldınız,” dedi Mac bitkin bir halde. “Prensess Charlotte Augusta’yı kaçırmaya çalıştınız.” Baptiste boğulur gibi inledi. “Naip Prens ve York Düktü’nü öldürmek için başarısız girişimlerde bulundunuz. Fransızların, İngilizleri savaşı bir anlaşmayla sona erdirmeyi isteyecek duruma düşürmeyi planladıklarından şüpheleniyorum. Fransız sömürgesindeki bazı toprakların bize geri verilmesi ve Fransa’nın kalan fetihlerini koruması şartıyla.”

Swinnerton’ın kaşları kalktı. “Gördüğünden daha zekisin.”

“Yardım aldım.” Kan Mac’in alnına ve gözüne doğru akıyordu, elleri kelepçeli olduğundan silemiyor ya da

uzaklaştıramıyordu. “Beni nasılsa öldüreceğinden, ne planladığını anlatarak tatmin edebilirsin.”

“Neden seni herhangi bir şekilde tatmin edeyim ki iğrenç kadın katili?”

“Karını öldürmediğimi çok iyi biliyorsun Rupert,” dedi Mac. “Onu öldüresiye döven ve suçu bana yamamaya çalışsan sensin. Bana neden anlatman gerektiğine gelince, böylece bilmenin ve seni durduramamanın hayal kırıklığına katlanacağım.”

Swinnerton’ın gözleri kısıldı. “Buna sahiden de değersin. Ancak sadece sana.” Bir el işaretıyla diğer adamları dışarı yolladı. Havayı dolduran dalgaların sesi sayesinde, mahremiyeti sağlamak için tek yapması gereken sesini alçaltmaktı. “Son darbeyi, Parlamento’nun açılış töreninde vuracağız. Lordlar Kamarası’nda tahtın tam önünde kalan Woolsack’i biliyor musun?”

Mac başıyla onayladı. “Lordlara, İngiltere’nin ortaçağ servetinin kaynağını hatırlatmak için konmuş olan, yünle dolu büyük kırmızı dörtgen nesne mi?”

“Tarihi biliyorsun! Etkilendim.” Swinnerton dişlerini göstererek gülümsedi. “Tören boyunca Prensess Charlotte, Lordlar Kamarası başkanının yerinde, yani Woolsack’te oturacak. İçindeki bomba onu kesinlikle öldürür, hem de Naip Prens, başbakan ve İngiliz lordlarının önemli bir bölümüyle birlikte. Parlak bir fikir, değil mi?”

Mac’in nefesi kesildi, bunları bilmek onu hasta hissettirdi. “Westminster Sarayı’na bombayı nasıl sokacaksınız? Hem fark edilmeden nasıl patlatacaksınız?”

“İşbirlikçi bir krallık lordu bunu kolaylaştırdı. Patlatmak ise aynı şekilde kolay olacak.” Swinnerton gözlerini kıstı. “Son soru. Zaman ve sabrım tükeniyor.”

“Alejandro marka bir kolonya kullanıyor musun?”

Swinnerton’ın donuk gözleri şaşkınlıkla kırıştı. “Dün-yadaki son sorun olduğ-ka tuhaftı. Evet, o zırvadan bir şi-şem var, erkek kardeşim verdi ve bazen kullanıyorum, gerçi gözdem değil.” Döndü ve diğer adamlara yaklaşma-larını işaret etti. “Elveda Mackenzie. Seni tanımak harika bir deneyimdi.”

O halde, Swinnerton saldırganların lideriydi. Captain’s Club’ta o gece, Alejandro sürmüş olsaydı Kiri kimliğini kesin olarak saptayabilecekti. Komployu çöktürmeye çok yaklaşmışlardı.

Swinnerton, Howard’a “Mackenzie’yi yavaş ve ızdırap dolu bir biçimde öldürebilir misin?” diye sordu.

“Evet, efendim. Mağaranın arkasında, koya inen bir ye-raltı geçidi var. Medcezir yokken geliş ve gidişler için o yolu kullanırız. Medcezir zamanı tüneli su basar.” Howard zevk-le gülümsedi. “Gelgitin aşağı seviyesinde kalan bir kayaya, yeni bir metal çengel için delik açtım. Piçi oraya bağlayaca-ğım ve onu suları karşılaması için yalnız bırakacağım.”

Swinnerton boğularak ölmek üzerine iyice düşündü; adam gittikçe yükselen suda, nefes almak için deli gibi mücadele edecekti. “Bundan hoşlandım,” dedi kararlı bir baş onayıyla. “İşe koyul o halde. Baptiste, Mackenzie’nin öldüğünden emin olana kadar burada kal. Ölmesi gerek biliyorsun, değil mi?”

Baptiste sessizce başını salladı. Hâlâ solgun görünüyör-du ama boyun eğmişti.

“Londra’da görüşürüz.” Swinnerton fenerlerden birini aldı. “İnfazın tadını çıkar.” Ardından döndü ve mağaradan dışarı yürüdü, her zamanki gibi kibirliydi.

Olmalıydı da. Kahrolası iblis kazanmıştı.

Bölüm 38

Manş Denizi sahilinde rüzgâr iliklerine kadar işliyordu ve Kiri, İngiltere’nin ne kadar kuzeyde olduğunun hiç bu kadar farkında olmamıştı. Hindistan’ın bunaltıcı sıcağın-dan bir parça olsa ne güzel olurdu. En azından bölünmüş binici eteğiyle, atı bacaklarını iki yanına atarak sürmek yan eyerden daha rahattı.

“Fırtınalı bir gece.” Will Masterson atını, sahil ve Kiri’nin arasında sürerek rüzgârın şiddetini biraz kırı-yordu. Onu sınıksız saran pardösüsü, Mackenzie’ninkine benziyordu ve karanlıkta sinir bozucu derecede benzeşi-yorlardı. “Daha çok yolumuz var mı?”

“Bu kaybolup kaybolmadığımı sormanın nazik yoluysa, cevabım hayır, zannetmiyorum.” Kiri yer bulma işaretleri-ni kontrol etti. “Bir-iki mil arasında bir yolumuz kaldı.”

Will bir kahkaha attı. “Ağabeyinin yön duygusunu almış gibisin.”

“Adam böyle şeylerde iyi mi?” Ağabeyini birkaç aydır tanıdığından, onun hakkında bilmediği çok şey vardı.

“Barışçıl biri olmasına rağmen, birinci sınıf bir askerin yeteneklerine sahiptir.” Will sahte bir kederle başını iki yana salladı. “Bir düğ olduğundan hepsi boşa gitti. Doğrusu, bir kadının asker olmasına izin verilseydi sen de iyi bir asker olurdu.”

Kiri şaşırdı, “Ben mi?” diye sordu. “Ne kadar tuhaf bir düşünce.”

“Kararlısın ve doğuştan liderisin. Misafir odalarına tırlırsan huzursuz hissetmeye başlayacağını tahmin ediyorum.”

“Kavrayışınız kuvvetli Lord Masterson,” dedi, gözlemimin doğruluğundan dolayı biraz rahatsız olmuştu. “Boşa kürek çekiyor olabiliriz ama fırtınalı bir gecede at sürmek oldukça eğlenceli.”

“Belki boşa kürek çekiyoruz ama hâlâ içimde bir his var...”

“Benim de öyle,” diye itiraf etti Kiri. Onun tehlikede olduğunu ve zamanın tükendiğini hissediyordu. “Ay ışığı olmasını dilerdim ama burada ilk at sürdüğüm zaman da karanlık bir gecedeydi.”

“Yeni ay bir kaçakçının mal taşınması için iyi bir zamandır. Mac ve adamı konuşurken kimse tarafından bölünmeyecektir.”

“Tabii buluştularsa.” Kiri ileride rüzgârın eğdiği tanıdık bir ağaca bakarak yerlerini belirledi. “Sapağımız orada.”

Will dar yolda onun peşine düşerken, Kiri yolun sonunda Mac’i canlı ve sağlıklı bulmak için dua ediyordu.

Howard döndü, gözleri kısılmıştı. “Gelgit zamanı ve sular yükseliyor. Seni öldürmek için kusursuz bir zaman Mackenzie.”

İki adamına emirler verdi. Howard onu duvardan çözerken adamlar üzerine atıldı ve bacaklarını hareketsiz kıldılar. Bir kelepçeyi çıkardı ve diğerini Mac’i çekıştırmekte kullanmak için bıraktı. Mac mücadele etti ama çok tüşümüştü ve iki gündür oturmaktan kaskatı olmuştu, bu yüzden dövüş için pek toparlanamadı.

Mac’in sağ bileğini acıtan kelepçeyle Howard, onu mağaranın arkasına sürükledi. Aşağıya doğru eğim alan dar ve düzensiz bir geçitti. Howard ve adamlarından biri önde, Baptiste ve diğer adam arkadaydı. Mac’in kaçmak için şansı yoktu, geçidin darlığı sebebiyle duvarlara sürtünerek ilerliyordu.

Geçit, suyun delicesine dövdüğü geniş bir alanda sonlanıyordu. Her dalga tünelde daha yükseğe sırıyordu. Howard, Mac’in kelepçesini kayalık duvara yerleştirilmiş parlak metal kancaya bağladı. “Bu an için bekliyordum.” Geriledi, yüzünde kötü niyetli bir ifade vardı. “Şimdi burada durup boğulmanı izleyebilirim.”

Tünelin darlığı suyun gücünü arttırıyordu. Bir sonraki dalga Mac’in çizmelerine çarptı. “Güzel. Kalırsan son dakikalarımda ışığım olacak demektir.”

Baptiste boğuk bir sesle, “Howard, kalıp seyretmek yerine gel yukarı çıkalım. Bu tünel çok kalabalık,” dedi.

Howard güldü. “Bir adamın ölümünü izleyemeyecek kadar hassasım desene. Ben değilim.”

“Burada donmak yerine bir kart oyunu oynayabiliriz,” diye dikkat çekti Baptiste.

Howard’ın gözleri kısıldı. “Brag oynar mısın?”

“O oyunu biliyorum,” dedi Baptiste. Mac bu denli yaralı ve üşümüş olmasa, Baptiste’in Howard’a güven verme becerisini anlamış olduğuna gülebilirdi.

“Ortaya koyacağın para yüksekse oynarım,” dedi Howard.

Baptiste omuz silkti. “Burada kalmadığımız müddetçe istediğin gibi ayarla.”

Howard’ın adamlarından biri, “Paramı alıp eve gitmeyi ve sizi bununla bırakmayı tercih ederim,” dedi.

Diğer adam da hemfikir olduğunu mırıldanınca, Howard ikisine de bir çift altın para verdi. Adamlar giderken Howard, Mac’e döndü ve sinsi bir ifadeyle konuştu: “Karanlıkta öleceksin Mackenzie. Deniz her zaman kazanır. Bu mevsimde su soğuktur ve yükselmeye devam edecek. Gittikçe yükselecek ve ne kadar mücadele edersen et, kafanın üzerine çıkacak. Zaman alacak gerçi. Bazen bir soluk alabileceksin, sonra ağzına tuz tadı gelecek ve ölene kadar su altında hava için çılgık atıyor olacaksın.”

“Tasvir etmede hünerlisin Howard.” Mac yavaşça konuşuyordu. “Ve ben aptallık ve kallesliğin yegâne becerilerin olduğunu düşünüyordum.” Hakaretlerine devam etti, elinden gelenin en iyisi değildi gerçi.

Mac suda daha derine indiğinde Howard ona tekme attı ama tutturamadı. “Bu tünel fazla kullanılmaz. Yengeçler ve balıklar kemiklerini ayıklayana kadar bedenini burada bırakacağız.”

Mac omuz silkti. “Ne istiyorsan yap. Umursamıyor olacağım.”

Howard öfkeyle döndü ve tünelden yukarı tırmandı, fener elinde savruluyordu. Baptiste ise oyalandı. “Üzgünüm, Mac. Bu olanların hiçbirinin olmasını istemedim.”

“Cehenneme giden yollar iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir,” dedi Mac bıkanlıkla. “Yani, defol git.”

Baptiste dönerken suyun henüz ulaşmamış olduğu kumlu zemine bir şey düşürdü. Ve sonra gitmişti.

Fenerin son parıltısı sönerken Mac eğildi ve nesneyi kaldırdı. Bu Baptiste’in çakısıydı, geçen yıl Mac bu özel modeli ona hediye etmişti. Ve Baptiste bunu kazara düşürmüştü.

Çakıyı buz gibi elleriyle tutan Mac kürdan kısmını sürerek açabildi. Bu sırada karanlıkta ama kelepçeleri bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Kilit basitti fakat karanlıkta dondurucu su üzerine sıçrarken kazımaya çalışmak zordu. İşleri karıştıran ise sağ elinin bağlı ve sol eliyle çalışmak zorunda olmasıydı.

Çakı donmuş parmaklarından kaydığında kilidi açmasına ramak kalmıştı. Telaşa ciğerlerini havayla doldurup dizlerinin üzerine çömeldi. Sol eliyle taşlı zeminde bulmaya uğraşırken buz gibi suya dalmıştı. Gelgitte sürüklenen küçük deniz kabukları ve taşlar çakıyı yerinden oynatacak kadar güçlüydü.

Onu bulamıyordu. Onu bulamıyordu. Doğruldu ve daha fazla nefes almaya çalıştı, sonra çömeldi ve artık hissiz olan parmaklarıyla aramaya devam etti. Neredeydi lanet olası? Ciğerlerini bir kez daha doldurdu, sonra üçüncü kez eğildi.

İşte! Çakı onun ulaşma mesafesinden çıkmak üzereydi ama Mac onu almayı başardı. Ayağa kalkıp nefes almaya çalışırken sol elini, dokunma hissini biraz geri kazanma umuduyla sağ kolunun altına sıkıştırdı. Ama tekrar deneyecek kadar uzun bekleyemezdi. Su göğsünün biraz üzerindeydi ve hızla yükseliyordu.

Özenle çalışarak, çakının kürdanını kırmadan kilide yerleştirdi ve içindeki iğneyi döndürdü. Tekrar ve tekrar iteledi.

Bir dalga başının üzerini yalayıp geçerken kilit yalınarak açıldı. Mac kelepçeden hızla kurtuldu ve çalkalanan suyun içinde yukarı doğru yalpaladı. Sert bir biçimde bir duvara çarptı ama kafası suyun üzerinde kaldı ve değerli havayı içine çekti.

Birkaç dakikasını duvara dayanıp durumunu değerlendiren ve gücünü toplayarak geçirdi. Boğulmamıştı ama sıcaklık ve kuru kıyafetler olmaksızın soğuktan donabilirdi. Olduğu yerde kalamazdı, çünkü ölmüş mü kontrole geldiklerinde onu bulurlardı. Burası ve mağaranın içinde ateşin karşısında kart oynadıkları yer arasında saklanacak bir bölge yoktu.

Ya biri ya da diğeri, hayatta kalacaksa Howard ve Baptiste'i geçmesi gerekecekti. Ona boğulmaktan kurtulma şansı veren Baptiste muhtemelen saldırmayacaktı ancak Howard, ikisini birden öldürmek için yeterince donanımlı ve tehlikeliydi.

Su çenesine vuracak kadar yükselmişti, hareket etme zamanıydı. Mac ne kadar uzun beklerse durumu o kadar kötüye gidecekti. Sudan soğuk havaya çıkmak Mac'in daha fazla üşütmesine neden olmuştu. Dahası, ıslak çizmeleri ve giysileri ağırlık yapıyordu.

Sonsuz karanlığın içinde amansızca tırmandı, bu esnada duvarlara çarpmamaya gayret ediyordu. Yukarı çıkan yol Mac'e inişte olduğundan uzun geldi.

Yukarı çıkış öyle uzun sürdü ki Mac, Howard ve Baptiste'in ateşi söndürerek daha rahat bir yere gitmek üzere mağaradan ayrılmış olabileceklerini düşünmeye başladı. Sonra yukarıda hafif bir ışık gördü. Mantıklı yanı, adamlar mağaradan ayrılmışsa onun için daha iyi olacağını biliyordu ancak yine de ışık cesaret vericiydi.

Uyuşmuş ayaklarıyla olabildiğince sessiz hareket ederek ışığa doğru gitti ve ansızın kendini mağaranın ana kısmında buldu. Işık güçlü olmadığından daha uzakta olduğunu düşünmüştü ama şimdi ışığın, masaya oturmuş iki adamın karşısındaki ateşten geldiğini görebiliyordu.

Olduğu yerde donakaldı, onu fark etmeyeceklerini umuyordu ama Howard ayak seslerini duymuştu anlaşılan. Kaçakçı tünele doğru bir bakış attı ve çenesi şokla aşağı düştü, hemen sonra iskemlesinden kalktı ve tabancasını kavradı. "Kahrolası! Neden öylece ölemiyorsun?"

"Boş boş oturacak sabrım hiç olmadı." Mac, kurşundan kurtulma olasılığını merak ederek gözlerini silaha dikti. Herhalde ölmekten kaçınılabildi ancak kesinlikle yaralanacaktı ve sonra kolay bir hedef haline gelecekti.

"Cehennemde çürü Mackenzie!" Howard tabancayı omuz hizasına kaldırdı ve nişan aldı.

Kaçakçının parmağı tetikte gerilirken, Baptiste ayağa kalktı soğukkanlı biçimde cep tabancasını doğrulttu ve yakının menzilden Howard'a sırtından ateş etti.

Howard haykırdı ve gözleri kuşkuyla açıldı. Sonra bir ağaç gibi yere devrildi.

Bir süre mağarada kati bir sessizlik oldu. Sonra Mac derin bir nefes aldı ve ateşe doğru yürüdü. Howard'a bir bakış attı ve nefes almadığını gördü.

Mac çakıyı Baptiste'e fırlattı ve yanmadan ateşe mümkün olduğu kadar yaklaştığında durdu. Soğuk ve olanlar sebebiyle tepeden tırnağa titriyordu. Buz kesmiş ellerini alevlere doğru tutarken sordu: "Neden Jean-Claude? Para için mi? Swinnerton kaçak bir vârisi adını lekelemeye önce yakalamaya çalıştıklarını iddia etmişse bile, bu hikâyeye inanmış olamazsın yoksa bana bundan bahsederdin."

Baptiste çakıyı güçlükle yakalayabildi. Titreyen beceriksiz elleriyle bıçağı katlayıp saklamayı başardı. "Swinerton'ın dürüst olmadığından şüphelendim ama ona kulübe girmesi için bilgi vermekte zarar görmedim. Şiddete başvurulacağı hiç aklıma gelmemişti."

Bir zamanlar onun güvenilir arkadaşı olmuş adamın yüzünü incelerken Mac gözlerini kıstı. "Sana ne kadar ödediler?"

"Bunu para için yapmadım." Dudakları büküldü. "Fransız patronları annemi Fransa dışına çıkaracağına söz verdi. Onu, Fransa'dan kaçtığımdan beri görmemişim."

Mac bunun gücünü anlayarak nefesini tuttu. Annesini bir dakika için bile olsa, tekrar görmek için çok şey feda ederdi. "Sözlerini tuttular mı?"

"Ölüm belgesinin bir kopyasını yolladılar." Baptiste'in sesi çatladı. "İki sene önce ölmüş ve ben bunu bilmiyordum. Yani her şey boşunaymış. Sana ve İngiltere'ye *boşuna* ihanet etmişim!"

Mac onun için üzülmekten kendini alamadı. Tanrı biliyordu ya, Mac de devasa hatalar yapmıştı. Bir silah arkadaşının karısıyla yatmak müthiş bir aptallık olmuştu ve onu neredeyse öldürüyordu. Will ve Randall onu kurtarmak için olağanüstü çaba sarf etmemiş olsaydı ölmüş olacaktı. "Bana komplo hakkında daha çok şey anlat. Kimler bulaştı ve Fransız bağlantıları kim? Muhakkak ki Napolyon değil."

Baptiste'in ağzı çarpık bir şekilde büründü. "Joseph Fouché."

Mac nefesini tuttu. Gaddar Fransız adam birçok görev getirilmişti, en bilineni ise güvenlik bakanlığıydı. "Artık güçsüz değil miydi?"

"Evet ve Napolyon'un takdirini yeniden kazanmak istiyor."

"İngiliz kraliyet ailesini hedef alarak ve bir barış antlaşması için koşulları hazırlayarak." Mac hafif bir ısıklık çaldı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "İngilizler arasındaki komplocular kimler? Seninle doğrudan iletişime geçmedi herhalde."

Baptiste başını olumsuz anlamda salladı. "Lord Fendall ve Rupert Swinerton üvey kardeşler. Anneleri Marie Terese Crozet, Fouché'nin annesinin kız kardeşidir."

"Swinerton ve Fendall'ı, Fouché'nin birinci derecede kuzenleri yapar bu." Mac kaşlarını çatı. "Bir keresinde ailenin Fouché ile aynı köyden geldiğini anlatmamış mıydın?"

"Evet, Le Pellerin, Nantes yakınlarında. Benden büyük ve onu tanı mıyordum ama çocukken ailesini tanıdım." Baptiste omuz silkti. "Bağlantının temeli Lord Fendall ile olan arkadaşlığımdı. Çocukken defalarca ziyaret etmiş olduğum köy hakkında hikâyeler dinlemekten hoşlanırdı. Bir geçmiş paylaşıyor olmamızdan hoşlanırdım. Güvenilmez biri olduğu çok geç olana kadar aklımın ucundan geçmedi."

"Servet ve güç peşinde olduklarını farz ediyorum."

"Aynen. Ayrıntıları bilmiyorum," dedi Baptiste, "ama ikisine de Fransa'da önemli topraklar ve geniş bir servet vaat edilmiş."

"Kültüpe öldürülen Fransız'ı tanıyor muydun?"

"Swinerton'ın o gece getirdiği adamlarla tanışmadım. Ama Fouché çıkarlarını gözetmek için grupta kendi adamlarının olmasında ısrar etmiştir."

Baptiste'in komploya dahil oluşu en alt seviyede gibi

görünyordu. “Saldırganlar iki Fransız ve iki boksörden oluşuyordu. Biri cesedimin yerine geçmeye yetecek kadar bana benziyordu.”

Baptiste yeniden beyazladı. “Dışarı çıkıp da cansız bedenleri gördüğümde ve Lord Kirkland senin öldürüldüğünü söylediğinde...”

Baptiste günahları için son derece acı çekmiş gibiydi. Mac, hatalarının sonucu yüzünden bundan üzüntü duyuyordu. “Bir sorun olduğunu anladığında, neden bunu yetkililere bildirmedin?”

“Daha fazla belaya bulaşmadan kiminle konuşabilirdim ki?” Baptiste alaycı bir üslupla sordu.

“Kirkland’la konuşabilirdin.”

“Dürüst olmak gerekirse her zaman onun, gerçek bir iş yapmak zorunda kalmadan kulüple ilgilenmekten hoşlanan bir amatör olduğunu düşündüm.” Baptiste’in kashları çatıldı. “Onu hafife aldım.”

Bu oldukça yetersiz bir ifadeydi fakat Kirkland’ı dış görünüşüne göre değerlendirdiği için Baptiste suçlanamazdı. Kirkland önemsiz olmak için çok uğraşmıştı.

“Ayrıca,” diye devam etti Baptiste, “iki adamın ölümünden ötürü dehşete kapılmakla birlikte, bu geceye kadar peşinde oldukları kızın Prenses Charlotte olduğunu bilmiyordum.”

“Onun kılık değiştirerek Damian’s’a gelmesini asla beklemezdim,” diye ona katıldı Mac. “Swinnerton’un başarısızlığa uğradığını biliyor muydun?”

“Hayır, Fendall o gece hakkında hiçbir şey anlatmadı ve ben de sormak istemedim. Sadece beni rahat bırakmalarını istiyordum. Swinnerton bana buraya gelip bir Fransız’la

konuşmak zorunda olduğumu söyleyene kadar bırakmışlardı da.”

“Benim varlığımı seni dehşete düşürmek istedi.” Mac hâlâ iliklerine kadar üşüyor olmasına rağmen titremesi o kadar fena değildi.

Baptiste ona temkinli bir bakış attı. “Beni tutuklatacak mısın?”

Mac iç çekti. “Bu akşam hayatımı iki kez kurtardın, yani seni asılmaya göndermek isteyeceğimi sanmıyorum.”

Baptiste rahatlamış görünüyordu. “Çok kızgın olduğunı düşünüyordum.”

“Öyleyim ama seni hapse tıkarlarsa lanet kulübü kim idare edecek?”

Diğer adamın nefesi kesildi. “Pozisyonumda kalmama izin mi vereceksin?”

“Güvenebileceğim iyi bir müdür bulmak kolay değil.” Mac’in gözleri kısıldı. “Gelecekte sana güvenebilirim, değil mi?”

“Oui. Evet. Daima.” Baptiste içine titrete bir nefes çekti. “İngiltere benim sığınagım oldu. Asla bilerek ona karşı çalışmazdım.”

Mac buna inanıyordu. Fendall’ın sunduğu yem çoğu adamın başını döndürürdü. “Gelecek hafta ya gerçekten ölü olacağım ya da mucizevi bir şekilde hayata dönebileceğim. Londra’ya dön ve hiçbir şey olmamış gibi davran.”

Baptiste, şok ve rahatlama yüzünde dalga dalga yayılırken gözlerini kapattı. “Sen... yüce gönüllüsün.”

“Muhakeme ederken büyük bir hata yaptın ama bilerek ihanet etmedin.” Ve Baptiste’in hayatını kurtarmış olması gibi küçük bir mesele vardı. “Şimdilik gözümün önünden kaybol.”

“Elbette.” Baptiste ona gümüş bir cep şişesi uzattı. “Konyak. Atın dışarıda, otlakta. Gitmeden önce onu eyerleyeyim mi?”

“Bu iyi olurdu.” Baptiste’in Dover’a dönüş yolculuğunu düşünmüş olmasına memnundu, çünkü Mac’in dikkati yalnız kalana kadar kendini dağılmadan tutabilmekteydi.

Cep şişesini açtı ve kendine bir ağzı dolusu için izin vererek içti. Alkol boğazından aşağı yakarak inerken, en azından sıcak hissetmesine neden oldu. Artık ayakta duramayacak kadar yorgundu, kart masasının yanındaki iskemlelerden birine yığıldı. Görebildiği kadarıyla oyunu Baptiste kazanıyordu.

“Komplocuları durdurmak için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Rupert’a öldüğümü ve bedenimin balıklara yem olduğunu söyle. Normal görün ki o ve Fendall planlarını değiştirmeye ihtiyacı hissetmesinler.” Mac bir yudum daha konyak içti ve Kirkland’a, Baptiste vasıtasıyla bir mesaj yollayıp yollamama konusunda karar vermeye çalıştı. Hayır, çok yakında orada olabiliirdi ve Kirkland’ın işini açığa vurmamak en iyisiydi. “Gitmeden önce ateşe biraz daha odun at.”

Baptiste itaat etti. Odunlar çatırdadı, sonra ısıklık arttı. “*Merci, mon ami*,” dedi Baptiste usulca, Mac’in yakalayamadığı birkaç Fransızca kelime daha söyledi. Ardından ayak sesleri uzaklaştı ve Mac minnet duyarak yalnız olduğunu fark etti.

Londra’ya geri dönmesi ve Kirkland’a komployu anlatması lazımdı ama önce yolculuk için yeterince iyileşmeliydi. Islanmış giysilerinden hafifçe buharlar yükseliyordu.

Howard’ın giysileriye kuruydu, kan dışında. Kaçakçının kıyafetlerini çıkarma fikriyle Mac’in midesi çalkalandı.

Nasıl giysilerin çok küçük olacağını kendine tekrarlayarak, kollarını kart masasında kavuşturdu ve kafasını dayadı. Isınacak ve biraz dinlenecekti, sonra Dover ve Londra’ya gitmek üzere yola koyulacaktı...

Bölüm 39

Kiri'nin Mackenzie için duyduğu endişe içini kemiriyor olsa da mağaraya giden patikada Will Masterson'ın öncülük etmesine izin verdi. Will de onun kadar endişeliydi fakat asker olarak hizmet ettiği yıllar, onu bilinmeyen bir bölgeye giriş için en uygun kişi olmaya hazırlamıştı.

Atlarını kaçakçıların ahır olarak kullandığı küçük çayırda bıraktılar. Çayırda yerli bir atın varlığı, sığınakta en az bir, belki daha çok kişi olduğunu akla getiriyordu.

Will'in hazırda bir tabancası, Kiri'nin ise bir bıçağı vardı. Yolu kat ederken, rüzgâr yüzlerine kaban denizden damlacıklar savuruyordu. Mağaraya girerken Kiri'nin kalbi bir çekiç gibi çarpmaktaydı.

Mağaranın ana bölümünde ışık ve duman vardı ama hiç ses yoktu. Will, ileri doğru hareket ederken onun girişin yakınında kalması için bir el hareketi yaptı. Kiri bunu umursamadı ve hemen arkasından gitti.

Will tabancasını kaldırdı ve hazır tuttu. Mackenzie'ye çok benzeyen geniş, güçlü beden Kiri'nin görüşüne mani

oluyordu. Ateşin ışığı etrafı aydınlatırken, Will mağarayı muhtemel bir tehlikeye karşı taramak için başını çevirdi.

"Damian!" Will silahını indirdi ve mağaranın karşı tarafına hızla koşarken sertçe kılıfına soktu.

Ateşin karşısındaki masanın üzerine çökmüş hareketsiz şekli görünce Kiri'nin kalbi sıkıştı. Hemen sonra Mackenzie kafasını kaldırdı, zorlukla uyanmıştı.

"Will?" dedi Mac, inanamayarak. Sendeleyerek ayağa kalktı, dövülmüş, yaralı ve kanla kaplıydı. Çok iri, yakışıklı ve sırlıslıklamdı. Ve kesinlikle hayattaydı.

Will kardeşine sıkıca sarıldı. "Kendini bu durumlara sokmaya bir sen vermelisin!"

"Kahretsin, Will!" Mackenzie ona sertçe sarılarak karşılık verdi. "Beni kurtaracak bir ağabeyimin olması güzel bir şey."

"Pek kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi durmuyor."

Kiri, Will'in bakışlarını takip etti ve yerde devrilmiş bir beden gördü. Belli ki endişelenmekte haklıydılar.

Mackenzie suratını buruşturdu. "Benim eserim değil. Beni nasıl buldun?"

"Beni buraya o getirdi." Will başıyla kardeşlerin yeni-den kavuşması esnasında uzakta durmuş Kiri'yi işaret etti.

Mackenzie döndü ve ona, gökyüzünden inen bir melekmiş gibi dikkatle baktı. "Kiri?" dedi boğuk bir sesle. "Bu gerçekten sen misin yoksa hâlâ rüya mı görüyorum?"

"Ta kendisi." Birkaç adım onu Mackenzie'nin kollarının arasına taşıdı, Kiri anlamsızca gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Sana buraya yalnız gelmemen gerektiğini söylemiştim!"

Mackenzie sırlıslıklamdı ve çok soğuktu fakat onu sıkıca sarmak için hâlâ gücü vardı, öyle ki krallığın tüm ordusu

gelse onları ayırmakta güçlük çekerti. "Gerçek bir hezimettti, Kiri. Ben... seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim."

Kendilerini Will'e tümüyle ifşa etmemeleri gerektiğini düşünen Kiri geriledi. Bunu yapınca cesedi daha net gördü. "Howard!" dedi tiksintiyle. "Bana yardım ettiğin için mi sana saldırdı?"

"Beni buraya getirmek için Hawk'ın el yazısını taklit etme sebebinin bir parçası bu ama ayrıca komplocular tarafından kiralananmış," dedi Mac bitkin bir şekilde. "Düşüncelerimi netleştirmek için bana bir dakika ver, sonra tüm hikâyeyi anlatırım."

"Yedek kıyafet getirmiştim," dedi Will. "Eyer çantamı getireceğim, bu sayede donarak ölmeden önce kuru bir şeyler giyebilirsin. Bu herifin cesedini ortadan kaldırmamı ister misiniz?"

Kiri ürpererek başka yöne döndü. "Zahmet olmazsa. Kardeşini öldürmeye çalışmış olmasının dışında, çetenin bana tecavüz etmesi ve beni öldürmesi taraftarıydı."

"Umarım balıklara hazımsızlık çektiirmez." Will, Howard'ı kollarından tutup mağaranın dışına sürüklemeye başladı, üzerine kan lekesi bulaşmaması için tedbirliydi.

Gözden kaybolduğu anda Mackenzie Kiri'yi kollarına aldı. "Üzerine hafifçe balık kokusu sinmiş," diye fısıldadı Kiri ve kendini boylu boyunca ona yasladı. "Başka kaçakçılar da gelir mi?"

"Bunun için ayın doğru evresinde değiliz. Isınmama yardım edecek misin?" Mac onu çaresiz bir açlıkla öptü, elleri sırtında ve kalçalarında dolaşıyordu. Dudakları soğuktuk fakat Kiri onları çabucak ısıtmıştı.

Will'in birkaç dakika içinde döneceğini bilmese Mackenzie'nin soğuk, ıslak giysilerini çıkarır böylece onu gerçekten ısıtabilirdi. Rahatlama ve tutku kuvvetli bir karışımı.

Will yeniden ortaya çıkmadan ayrılmayı başardılar. Kiri, Will'in onları uyarmak için kasten gürültü çıkardığından şüphelendi.

Will, Mackenzie'ye küçük bir heybe fırlattı. "Aynı ölçülerde olduğumuz için şanslısın. Yedek çizmem yok ama ıslak giysilerinden ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi."

"Ben ateşi canlandırıp çay için gerekenleri bulabilir miyim diye bakacağım," dedi Kiri. "Ve sırtım dönük kalacağıma söz veririm." Mackenzie'yi çıplak görmeye itiraz etmezdi fakat görgü kurallarına uymak için iyi bir zaman gibi gelmişti.

Will paltosunun cebine uzandı ve bir paket çıkardı. "Çay. Şekerim de var. Ama taşınması zahmetli olduğundan süt yok."

Kiri çayı yakalarken gültüyordu. "Bir pardösütyi kiler olarak kullanma fikri ilk hanginizin aklına geldi?"

Kardeşler birbirlerine baktı ve sırıttı. "Benim," dedi Mackenzie. "Sonra kimin en çok tuhaf ve yararlı şeyi taşıyabileceği konusunda yarışmaya başladık ve ikimiz de tüm gizli ceplerin boş bırakılamayacak kadar kullanışlı olduğuna karar verdik."

Kiri, Will'e umutla baktı. "Yiyecek bir şeyin var mı?" Kağda sarılı yassı bir paket çıkardı. "Doğrusunu istersen peynirim var. Bu taşınması en kolay ve besleyici yiyecektir."

Mackenzie pakete el koydu ve onu çabucak açtı. "Ek-

mek ve peynirle beslenmeye pek aldırmadım. Asıl problem bana bunlardan yeterince vermemeliydi.”

“İstersen hepsini ye,” dedi Will. “Kiri ve ben Dover’da atıştırmıştık.”

Mackenzie’ye mahremiyet tanıyarak, Kiri ateşi canlandırmak için daha fazla odun attı. Sonra, buraya esir tutularak getirildiğinde dikkatini çekmiş olan bölmeyi araştırdı. Tahmin ettiği gibi burası çeşitli boylarda pişirme kaplarını, birkaç parça çatal-bıçağı, tabak ve fincanları saklamak için kullanılıyordu. Yiyecek içecek hiçbir şey yoktu ama yarısı dolu bir su bidonu vardı. Kuşkusuz kaçakçıların, temel temizlik ihtiyaçlarını yerine getirmelerini sağlayan kadınları vardı.

Bidondan doldurduğu çaydanlığı ateşin üzerine asarken ıslak giysilerin yumuşak ve hışırtılı seslerini duyabiliyordu. Kiri işleri yoluna koyana kadar erkekler ona katıldı.

Mackenzie şimdiki temiz kuru giysiler içinde daha iyi görünüyor. Ayrıca ağabeyinin pardösüsünü giymişti. Ayaklarında sadece kalın yün çoraplar vardı. Nemli çizmelerini ateşin karşısına yerleştirdi, sonra iskemlelerden birine oturdu. “Bir dükün kızından bekleyeceğimden daha beceriklisin.”

“Ben aynı zamanda bir asker kızıyım. Seyahat ettiğim zaman her zaman askerlerin kamp ateşini ziyaret ederdim ve generali muhtemelen mahcup edecek pek çok şey öğrendim.” Su kaynamaya başladı, Kiri bir parça çayı demliğe attı. “Annemin ne iş çevirdiğini bildiğinden eminim ama o her becerinin değerli olduğunu düşünen pratik bir kadındır.”

“Bunun için Tanrı’ya şükür,” dedi Mackenzie. “Will sen ağır silahlarda uzmansın. Minder gibi bir şeyi, ateş alma-

dan önce kimsenin fark etmeyeceği bir şekilde patlatmak mümkün müdür?”

Will oturak buldu ve bunu ateşin yakınına getirdi, böylece Kiri’nin onlar için servis ettiği çayı içerken hepsi oturabilecekti. “Bombanın kendisini yapmak kolay. Her çeşit bomba, örneğin dökme demir savaş gemisi bombası veya seramik bir çanak bile içine barut konularak kullanılabilir. İnsanları parçalara ayırmak istiyorsan keskin metal parçalar eklenebilir. Zor kısmı fark edilmeden fitili ateşlemek olacaktır.”

Kiri içine bir nefes çekti. “Bir minder... Woolsack’e bir bomba konulabileceğini mi düşünüyorsun, Lordlar Kamarası’nda kraliyet tahtının tam aşağısında konumlanan büyük kırmızı divana? Adam bizi Westminster Sarayı’nda özel bir tura çıkardığında görmüştüm.”

“Woolsack, Lordlar Kamarası başkanının yeridir, birkaç bombayı sığdıracak kadar da geniştir,” dedi Will. “Prenses Charlotte açılış törenine katılmayı planlıyor ve herhalde Woolsack’ta oturacaktır. Ancak yanan bir fitili muhakkak fark edecek insanlarla dolu bir odada, bombayı harekete geçirmek komplocular için zor olacaktır.”

“Bunun hakkında düşünecek çok fazla zamanım oldu,” dedi Mac kasvetli bir şekilde. “Fitil Woolsack’in altındaki zeminde delik açılarak gizlenebilir. Altındaki mahzenlerde ne var? Sandık odası ve benzerleri mi?”

“Bundan ibaret, sanırım,” dedi Will. “1610 yılındaki Barut Komplosu olayından beri, muhafızlar her açılış töreninden önce bodrumu arıyor. Fitili fark etmezler mi?”

“Barut Komplosu üç düzine barut varilini kapsıyordu, yani gözden kaçması zordu,” diye belirtti Mackenzie. “Bu çok daha basit. Gece içeri gir, Woolsack’i çek ve mahze-

ne bir delik aç. Bombanı Woolsack'in iç kısmına yerleştir, delikten uzun bir fitil geçir ve Woolsack'i yerine geri yerleştir. Mahzene in ve fitili eski kirli bir kirşe sıkıştır. Kim fark eder ki?"

Will sarsılmış görünüyordu. "Sonra tören sırasında odanın dolmasını bekle, aşağıdan fitili ateşle ve kimse ne olduğunu anlamadan kaç."

Kiri, "İnsanlar yanan fitilin barut kokusunu duymaz mı?" diye sordu.

"Kokunun çoğu mahzende hapsolacaktır," dedi Will. "Bomba patlamadan önceki son anlarda keskin kokunun pek azı hissedilecektir fakat öyle bir kalabalıkta, kimsenin harekete geçmek için zamanında fark etmesi olası değil. Asiller ve politikacılarla dolu bir odayı boşaltmak normal zamanlarda bile yavaştır."

"Woolsack'in altında patlayan bir bomba Naip Prens, Prenses Charlotte, başbakan, ve geri kalan bakanlardan çoğunu öldürür. İngiliz lordlarının yarısından söz etmiyorum bile," dedi Mackenzie ağırbaşlı bir şekilde.

"Ağabeyim Adam dahil," diye fısıldadı Kiri. Kraliyet prensesini koruma arzusu güçlüydü ama Adam ailesiydi.

"Dükler sağ üst köşede oturur. Niyetlendiğim gibi yerimi alsaydım biraz uzağında olacaktım," dedi Will. "Ama komplocular bombayı odaya sokmakta sıkıntı yaşayacaktır."

"Komplocuların lideri bir lord olduğu için sıkıntı olmayacak." Mackenzie, Kiri'nin son çayı bardağına boşaltmasına izin verdi. "Başa dönüp açıklasam iyi olacak. Rupert Swinnerton ve Lord Fendall üvey kardeşlermiş ve anneleri de Joseph Fouché'nin teyzesi." Şaşkınlık dolu bir sessizlikten sonra Will, "Bu çoğu şeyi açıklıyor," dedi alçak sesle.

"Neyse ki tüm komployu durdurmak için yarın Londra'ya yeterince çabuk dönebilir ve açılış töreninden önce hainleri hapse atabiliriz."

Kiri duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. "Açılış töreni yarın."

Mackenzie'nin çayı genzine kaçtı. "Kahretsin! Buradayken günleri takip edememişim. Londra'ya gitmek için hemen yola çıkmalıyız!"

"Çayımı bitirirken öğrenmiş olduğun her şeyi anlat," diye emretti Will. "Sonra atlarımızla Dover'a gider ve bulabildiğimiz en hızlı aracı kiralarız. Esas tören öğleye doğru başlıyor, yeterince zamanımız var."

Kasvetli bir şekilde, "Ama boşa harcamak için değil," dedi Mackenzie. "İşte öğrenmiş olduklarım..."

Bölüm 40

Londra'ya, tekerleklerin ve atların onları götürebileceği en hızlı biçimde gittiler. Anlaşıldığı kadarıyla karanlıkta da net görebilen Will, kiralık araçla birlikte gelen sürücü fazla tedbirli çıkınca dizginleri eline aldı.

Kiri ve Mackenzie, küçük faytonun içinde yolculuk ettiler. Çetin sınavından bitkin düşen Mackenzie, soğuk rüzgâr ve çiseleyen yağmur altında son hızla giden bir araçta bile uyuyabilirdi.

Sonunda kafası Kiri'nin kucığında uyuyakaldı. Onun ölümüne ne kadar yakın olduğunu öğrenince sarsılan Kiri ise saçlarını hafifçe okşuyordu.

Ne kadar tuhaf bir ay geçirmişti. Godfrey Hitchcock'un ailesini ziyaret ettiğinde bir koca arıyor ve bu arayışında hiçbir tatmin bulamıyordu. Şimdi görevi, tutkuyu ve macerayı keşfetmişti. Eski sıkıcı hayatına nasıl geri dönebilirdi ki? Parfüm yapmayı çok seviyor olsa da başka meşguliyetlere ihtiyacı vardı.

Bir eliyle hızla giden araçta tutunuyor, diğeriyle Mackenzie'nin saçlarını okşuyordu. En sonunda o da bi-

raz uykuya dalabildi. Öyle ya da böyle yakında bu sona erecekti...

Mac uyandığında her yanı tutulmuştu, araçları yol alırken Kiri'nin ona doğru yaslanmış olduğu gerçeği dışında aklı karıştı. Gri bir battaniye ise sıkıntılar ile aralarına engel koyarak ikisini de sarmıştı.

Tüm olan biteni hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Atlarını Dover'a sürmüşlerdi. Bir fayton bulmuşlardı. Araca bindiklerinde yorgunluktan neredeyse kendinden geçecekti. Atları değiştirmek için mola verdiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Will'in sürücüye, dizginleri devraldığını söyleyişini anımsadı. Yumuşak başlı bir insan olmasına rağmen, Will bir şeyi kendi yöntemiyle yapmak isterse öyle yapılırdı.

Oldukça kapalı bir gökyüzü ve hafif çiseleyen bir yağmurda, zamanı tahmin etmek imkânsız olsa da sabah olduğunu biliyordu. Mac pencereden dışarı, yanı sıra akmakta olan manzaraya baktı. Londra'nın güneyine çok uzak değillerdi.

İngiltere'nin ve özellikle kraliyet ailesinin üzerinde dolanıp duran tehlikenin varlığına inanmak zordu. Kiri'nin kollarında oluşu, gözlerinin altında halkalar ve karmakarışık siyah saçlarıyla bile inanılmaz güzel görünmesiye şu anki yegâne gerçektir.

Tanışmış olduğu en güzel kadın olması bir tarafa, en şaşırtıcı olanıydı. Önce Will'i, ardından da Kiri'yi görünce boğulmuş ve cennete gitmiş olduğunu düşünmüştü. Ağabeyinin onu kurtarmak için gelmiş olması hayret verici değildi - Will her zaman Mac'in yaşamındaki en doğru ve gerçek kişi olmuştu, o ailesini asla yüz üstü bırakmazdı.

Ama Kiri yüksek unvana sahip bir leydiydi. Kaç kadın, karanlık ve fırtınalı bir gecede, İngiltere'nin bir ucundan diğerine olan mesafeyi kat ederek Mac gibi berbat bir herfin başı belada olabilir diye gelirdi? Ve kaç ilk seferinde güç bela görmüş olduğu kaçakçıların sığınagını bulabilir-di? Will çok kabiliyetliydi ama mağarayı hiç görmemişti ve Kiri onu yönlendirmemiş olsa yolunu bulamamış olurdu.

Genç kadının alnını tüy gibi bir hassasiyetle öptü. On-suz yaşamayı hayal etmek imkânsızdı, gerçi daima birlikte olabileceklerini hayal etmek daha bile imkânsızdı. Kısıtlı zamanları tükenmek üzere olsa da Kiri'nin ne kadar özel olduğunu ve onu sevmeye şansına sahip olduğu için ne denli şanslı olduğunu asla unutmayacaktı.

Kiri kıpırdandı, sonra Mac'in ceketinin içine bir elini tatlı bir yakınlıkla sokarken uykulu gözlerini açtı. "Yataklar çok ama çok daha konforlu."

Mac gülümsedi. "Bir şilte kadar iyi olmadığımı mı söylöyorsunuz?"

"Bir şilteden daha sert ve daha şişkinsin ama kendince olumlu yanların var," dedi, siyah kirpiklerinin altında göz-leri haylazlıkla parlarken. "Neredeyiz?"

Kiri tam olarak sertleşen erkekliğinin çok yakınındaydı. "Londra'ya geliyoruz. Howard saatimi çalmış olduğun-dan zamanı ancak tahmin edebiliyorum ama Westminster Sarayı'na tören başlamadan birkaç saat önce ulaşabiliriz sanırım."

"Güzel." Kadınsı bir esnemeyi gizleyerek gerindi. "Üzerimizdekileri daha saygıdeğer giysilerle değiştirebilecek miyiz merak ediyordum."

Bir kalaycı topluluğu gibi görünmezlerse kraliyet muhafızlarını tehlikeye ikna etmek daha kolay olurdu ama

bir an düşündükten sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Yetişmek için ucu ucuna zaman bırakırdı."

"Bunu riske atamayız," diyerek ona katıldı Kiri. Aynı anda çamur lekeli pelerinine ve parçalanmış binici eteğine kederle bakıyordu. "Merak ediyorum..."

Cümlesini bitiremeden, Mac'in kırılan aksın sesini duymasıyla irkildi.

Mac kendini Kiri'ye sarmalarken, "Dikkat!" diye haykırdı. Fayton yoldan dışarı çıkıp yan yatarken Mac, Naip Prens ve kızının kaçınılmaz sona mahkûm mu olacaklarını merak etti.

Kiri, Mackenzie'nin oldukça uygun bir şilte olabildiğini keşfetti. Onu kendi bedenine siper ederek korumasıyla Kiri kazayı sarsılmış ama yara almamış olarak atlattı. Araç şiddetle çarpıp yan yatmadan önce savrulmuş ve sola doğru yatmıştı. Tüm bu hengâme sona erdiğinde ise Kiri çılgına dönmüş atların acı feryatlarını ve havada duran iki adet tekerleğin dönerken çıkardığı vızıltıyı duydu.

Mackenzie'nin üzerine kapanmıştı. Onun koruyucu kollarından sıyrılıp doğrulduğunda, Mac'in başının yan tarafındaki bir yaradan kan aktığını görünce çok korktu. "Mackenzie! Konuşabilecek misin? Nasıl hissediyorsun?"

Mac gözlerini açtı, genç kadının yüzüne odaklanırken sersemlemiş şekilde gözlerini kırıştırdı. "Kafamı çarptım. Kırılan bir şey yok gibi. Sen? Will?"

"Ben iyiyim. Başındaki yarayı sarıp Will'i kontrol edeceğim." Titrek bir gülümseme sundu. "Kendi kanını görüp de bayılmanı istemem."

"Bu durumda gözlerimi kapasam daha iyi." Hemen de-

diğini yaptı. Sarsılmış görünüyordu fakat başındaki yara dışında görünürde fazla zarar görmemişti.

Will'in heybeleri yolculuk esnasında aracın içindeydi, Kiri onları açtı ve temiz bir gömlek buldu. Bıçağını bacağındaki kınından çıkardı, gömleği şeritlere ayırdı, sonra Mackenzie'nin saçını ıslatan kanı silmek için sarındıkları battaniyeyi kullandı. Kafasında derin olmayan bir kesik buldu.

Kanı olabildiğince temizledikten sonra, hızla yaranın üzerine katlanmış gömlek parçasını bastırdı ve bunu bir kumaş parçasıyla kafasının etrafından iki kez sararak sabitledi. Temiz beyaz ketenin ortasında kırmızı bir iz kendini göstermiş ama doğaçlama bandaj ıslanmamıştı. "Bu şimdilik iş görür. Will'in nasıl olduğuna bakacağım."

"Çabuk!" Mackenzie oturur konuma gelmek için çabaladı.

Kiri elini göğsüne bastırdı ve onu tekrar yatırdı. "Birkaç dakikalığına hareketsiz kal. Şimdi kalkarsan devrilebilirsin."

"Haklısın, sanırım." Sertçe nefes aldı. "Ama lütfen, Will'in nasıl olduğunu bana söyle, yoksa hemen arkandan gelirim."

"Tamam." Araç öyle şiddetle devrilmişti ki Kiri'nin tarafındaki kapı içe doğru bükülmüştü. Kendini yukarı, kapı kirişine çektiğinde araç sarsılarak tekrar dört tekerleği üzerine geldi. Fayton asıl pozisyona dönerken Kiri sıkıca tutundu. Ön taraf kırık dingil yüzünden hafifçe eğilmişti. "Hâlâ iyisin, değil mi?"

"Dik oturabildiğim için bir nebze daha iyi." Mac dik-katle hareket etmeye başladı.

"Lütfen birkaç dakika orada kal. Kanamanın yeniden başlamasını istemeyiz."

"İyi bir noktaya değindin," diye söylendi Mac.

Araç kaza yaptığında, Will'in yanındaki yerini korumuş olan sürücünün çabaları sayesinde atlar sakinleşmişti. "Siz ve beyefendi iyi misiniz, bayan?" diye endişeyle sordu adam.

"İdare ediyoruz." Gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Binbaşı Masterson nasıl?"

"Orada, bayan. Atları yatıştırmak zorunda olduğum için ona bakamadım."

Adamın parmağının gösterdiği yöne baktı ve Will'in yerini belirlediğinde kendine hâkim olmaya çalıştı. Sürücü koltuğundan çamurlu araziye savrulmuştu ve olduğu yerde hareketsiz yatıyordu. Birkaç adım attıktan sonra Will'in yanında çömeldi. "Will konuşabilecek misin? Yaralandın mı?"

Adam sert bir soluk verdi ve sırt üstü yuvarlandı. "Çok kötü değil. Çamur düşüşümü yumuşattı." Temkinli bir şekilde kolunu yokladı ve acıyla nefesi kesildi. "Kolumdaki bir kemiği çatlatmış veya kırmışım, gerçi."

Kiri sesini kontrollü tutmaya çalışarak bağırdı: "Mackenzie ağabeyin ağır yaralı değil, endişe etmene gerek yok." Çok şanslılardı. Sesini normal tonuna düşürerek devam etti: "Will, gömleğinin bir parçasını kardeşinin kafasındaki bir yarayı sarmak için kullanmışım ve şimdi geri kalanını kolunu bandajlayıp bir askı oluşturmak için kullanacağım. Yardım edersem doğrulabilir misin?"

"Belki." Bir parça kuşkuyla görünüyordu fakat genç kadının bir kolunu omzunun altına kaydırdığında, onu dik bir konuma getirebildi. Will aniden nefesini tuttu. "Güçlüsünüz Leydi Kiri."

“Öyle ahım şahım bir hanımefendi olmadıgındandır. İzin verirken montunu sol kolundan çıkaracağım.” Acı ve-ri-ci bir süreç olacağından, Kiri dikkatini dağıtmayı amaçla-yarak sohbet etmeye başladı. “Dingil bizim yolculuk hızı-mız yüzünden mi kırıldı?”

“Zannetmiyorum. Yolda alışılmış dışında bir tümsek veya çukura denk gelmedik.” Kiri omzundan montunu çıkarmaya koyulduğunda irkildi. “Dingil önceden zayıfla-mışsa, yüksek hızda sürmek onu kırılma noktasına getir-miş olabilir.”

Pardösünün sol kolunu çıkarana kadar Will terlemişti, Kiri ise güçlü bir histeri nöbetinin eşğine gelmişti. Ne ka-dar zorunlu olursa olsun, arkadaşlarının canını yakmaktan hoşlanmazdı. Bunu ona tekrar yapmak istemediği için sol kolunu resmi ceket kolunun üzerinden bağladı. İşinin ehli bir kırık çıkıkçı daha sonra buna bakabilirdi. Şimdi tüm yapabildiği kemikleri hareketsiz kalmaktı, böylece Will’in canını daha az acıttırlardı.

Will kolunu pardösünün içine kaydırırken, “Doktorlu-ğu nerede öğrendin?” diye sordu. Acıyla yüzünü buruş-turdu ama hava, pardösünün sıcaklığından feragat edeme-yeceği kadar soğuktu.

“Korkunç bir çocuktum ve ordu doktorlarını bir adamı iyileştirirken hep izlemek isterdim. Gerçekten ülkütücü bir yaralanma varsa beni dışarı yollarlardı fakat diğer za-manlarda izlemem ve öğrenmem için izin verilirdi.”

Kiri askı için son parça kumaşı da kullandı. “İri olman işe yaradı, bir gömlekle neler başardık.”

Mackenzie dengesini sağlamak kapı çerçevesine tutu-narak faytondan dışarı çıktı ancak iyi görünüyordu. “Atlar-dan birini sonraki hana süreceğim ve iki iyi binekle hemen

geri döneceğim. Bir nalbandın dingili onarmasını bekleye-meyiz.”

Bu kaza, tören öncesi kalan zamanlarını tüketecekti. Huzursuzluğunu fazla belli etmek istemeyen Kiri, “Yalnız iki atla mı döneceksin?” diye sordu. Onu güvenliği için geride bırakmaya mı niyetliydi? Bunu önermeye cüret ederse...!

“Will kırık bir kolla süremez,” dedi Mackenzie. “Westminster’a doğru ilerlerken, sonraki kasabada bir doktora uğrayabiliriz.”

“Daha kötü durumda daha uzun yol kat etmiştim,” dedi ağabeyi umursamaz bir alaycılıkla. “Hepimiz gitmek zorundayız. Benim bir lord olduğumu ve açılış törenine katılmaya hakkım olduğunu unutma. Komplo ortaya çık-tığında orada olursam zaman kazandırırım. Bir atın üye-rine binmeme yardım edersiniz, üzerinde kalabileceğimi garanti ederim.”

“Haklı,” dedi Kiri. “Hepimizin üzerine bir iş düşüyor.” Fayton sürücüsünün Mackenzie için atlardan birinin ko-şum takımını çıkarışını izlerken, Westminster Sarayı’na bombayı durdurmak için tam zamanında ulaşabilecek mi-yiz, diye düşünüyordu.

İnsan bazen, maceraya gereğinden fazla dahil olabili-yordu.

Bölüm 41

Şehrin içlerine hızla yol almış ama Westminster Sarayı'na yaklaştıkça tempoları yavaşlamıştı. Kalabalık sokaklarda atlarını yavaşça ilerletirken, "At sırtında olmamız yararımıza," dedi Mac.

Resmi açılış nahoş havaya rağmen geniş kalabalıkları kendine çekmişti, eğer at arabasıyla gitselerdi birdenbire durdurulurlardı. En azından atlar saygı uyandırıyor, yürüyerek olacağından daha hızlı ilerleyebilirlerdi. Ne var ki pek hızlı değillerdi.

Kiri atını Mac'in önünden sürüyordu, gerçekten savaşçı bir kraliçeydi; sağlam ve kararlı. Onu gören kimse kraliyet kanına sahip olduğunu inkâr edemezdi. Will onları geriden takip ediyordu, yüzü çektiği acıdan kül rengine dönmüştü. Kırık koluna rağmen şehre girene kadar tempolarını yavaşlatmamıştı.

Bir köşeyi döndüler ve artık sarayın yanındaydılar. Bir şeref kıtası hükümdarın güzergâhının iki tarafında sıralanmıştı. Will, sarayın üzerinde kraliyet armasının nem-

li rüzgârda dalgalandığını görüp kaşlarını çatı. "Kraliyet ailesi saraya ulaşmış, resmi törenin eli kulağında olabilir. Önderliği alma vaktim geldi."

Dikkatle hareket ederek atını kalabalığın arasından ilerlemesi için dürttü. Omuza alınmış adamlardan biri bağırdı, "Hey, kim olduğunu sanıyorsun dostum?"

"Evet, tüm sabah yağmurun altında burada bekledik!" diye homurdandı başka bir adam.

"Şu Damian Mackenzie değil mi birkaç hafta önce öldüğü söylenen?"

Kiri sesini yükselterek uğultuyu kesti. "Prenses Charlotte Augusta'nın güvenliğini ilgilendiren bir mesele için buradayız! Lütfen geçmemize izin verin. Bu çok acil!"

Kiri'nin güzel yüzüne ve rica eden gözlerine bakan her erkek itaat etti. "İzin verin kız ve arkadaşları geçsin," dedi biri. "Belki ajanların peşindedirler!"

Bunu izleyen kahkaha dalgası saygılı değildi ama kalabalık, atların tek sıra halinde geçmesine izin vererek ikiye ayrıldı. Nihayet sarayın girişine ulaştılar. Askeri muhafızlar binanın çevresini tamamen sarmıştı.

Will tören alayında kullandığı sesle, "Son derece acil bir mesele için buradayız!" diye bağırdı. "Geçmemize müsaade edin!"

"Efendim, bana emir verildi," dedi bir onbaşı kararsızlıkla.

"Onları geçersiz kılıyorum," diye çıktı Will.

Otoriteyi tanıyan askerler üç binicinin içeri geçmesi için kenara çekildi. Hızla atlarından aşağı inerlerken Kiri, "Odaya ben gireceğim. Bir kadın olarak prensese daha çok yaklaşabilirim," dedi.

Will'in atından inmesine yardım eden Mac, kalbinin

duracağını düşündü. “Kiri lütfen oraya girme! Bomba her an patlatılabilir.”

“Mantıksız olma Damian.” Ona bir savaşçı olduğunu hatırlatan umursamaz bir gülümseme sundu. “Ülkeleri için ölmesine izin verilenler neden sadece erkekler olmalı?”

Kirinin atundan inmesi ve yorgun atını bağlaması için muhafızlardan birine bırakıp merdivenlerden tırmanması saniyeler aldı. Sert ifadeli bir albay onlara yaklaşırken gözleri kuşkuluydu. “Bunun anlamı nedir?”

Will asker duruşu alarak dikleşti. “Ben Binbaşı Lord Masterson ve her an Lordlar Kamarası’nı havaya uçurmak için bir girişimde bulunulabileceğine inanmak için sebeplerimiz var.”

Albay hakarete uğramış gibi baktı. “1605’ten beri her yıl mahzenler aranır. Orada gizlenmiş barut fiçileri falan yok.”

“Bu defa bomba Woolsack’in altında ve mahzenlerden görülebilecek tek şey bir fitil,” diye haykırdı Mac. “Askerlerin böyle bir şeyi göreceğinden emin misiniz?”

Albayın rengi soldu. “Belki de... görmemişlerdir.”

Will binaya doğru yönelmişken, “Hemen mahzenlere iniyoruz,” diye emir verdi. “Lordlar Kamarası’nın bir üyesi olduğum gibi, hizmet veren bir askerim de ve nereye bakmak gerektiğine dair bir fikrim var.”

“Ve ben de fitili kimin ateşleyeceğini biliyorum,” dedi Mac ağabeyinin yanından yürürken, bu esnada çok geç kalmış olmamaları için bildiği tüm duaları ediyordu.

Kiri tüm lordların bulunduğu odaya yaklaştıkça, zihninde Hindu kraliyetinden olan atalarının kibrini yardı-

mına çağırıyordu. O, ölüm kalım görevini yerine getirecek olan bir kraliçeydi ve geri çevrilmeyecekti.

Büyük kapıların önündeki renkli üniformalı asker geçişine engel olmak için elindeki uzun mızrağı yere vurdu. “Durun! Lordlar Kamarası’na giriş yasak!”

Ona en öfkeli bakışıyla karşılık verdi. “Ben Leydi Kiri Lawford, Ashton Dükü’nün kız kardeşi ve Prenses Charlotte’in seçilmiş refakatçisiyim. Ekselansları ile acilen konuşmam gerekiyor ve *sen geçmene izin vereceksin!*”

Muhafızın karar vermesini beklemeden Kiri beklenmedik bir güçle önündeki mızrağı kenara itti. Geniş girişe adım atarken yüksek tavanın yakınındaki ay şeklindeki pencereleri ve duvarlardaki muhteşem goblenleri gördü.

Ağabeyi Adam ile buraya geldiği zaman, oda merhum lordların hayaletleri haricinde boştu. Şimdi kırmızı cüppeli lordlar, özel dikilmiş giysileriyle politikacılarla ve Avam Kamarası mensuplarıyla tıka basa doluydu. Parlamento üyeleri geleneksel olarak kraliyet konuşmasını dinlemek için burada toplanmışlardı, Kral diğer zamanlarda asil olmayanların buraya girişini yasaklamıştı.

Naip Prens odanın ucunda oturuyordu. Oymalı ve altın yaldızlı devasa taht, şatafatlı kıyafetler içindeki prenten daha az görkemli değildi. Ve lanet olsun ki Prenses Charlotte, tahtın altında kırmızı Woolsack alanında oturuyordu, hevesli bakışları törenin başlamasını beklerken odayı seyrediyordu. Bomba patlarsa, o ve babası anında ölürdü.

Arkasındaki hazırlık çabalarını duyan Kiri, sol koridora geçerek odanın uzunluğu boyunca koşmaya başladı. Gözler ona doğru dönmeye başlamıştı. Lord Liverpool, yani başbakan korkmuş görünüyordu. Muhafızlara onu dur-

durmaları için işaret verdi. Kiri birincisini atlattı ve ikinci-sini ustaca yere yaptırdı.

Woolsack'e yaklaşıırken, Prenses Charlotte kafasını çevirdi ve onu gördü. Yüzü aydınlandı ve prenses ayağa kalktı. Kiri'nin onun için yapmış olduğu parfümü sürmüştü. "Leydi Kiri! Sorun nedir?" Charlotte elinin bir hareketiyle muhafızları uzaklaştırdı. "Benimle tartışmış olduğunuz mesele mi?"

Prensesin pratik zekâsına şükrederek Kiri, "Evet ekselansları." Sesini alçalttı. "Bu oda derhal tahliye edilmek zorunda. Lütfen, benimle gelin!"

Charlotte cevap veremeden, başbakan ve Naip Prens birbirlerine yaklaştılar. Prens, "Bunun anlamı nedir?" diye güldü.

Kiri yapmayı becerebildiği kadar saygılı görünerek bir dizinin üzerine çöktü. Naip Prens'le konuşurken ekselansları mı demeliydi yoksa majesteleri mi? Yüksek olan unvanda karar kılarak alçak sesle, "Majesteleri, hain bir komplonun haberini getirdim. Bu odada bir bombanın gizlenmiş olduğuna inanıyoruz ve her an patlayabilir," dedi.

Başbakan ve prens ona gözlerini dikip donakalmıştı ki ağabeyi yanında belirdi. Onu bu kırmızı cübbe denizinde fark etmemişti, hâlbuki bir dük olarak yalnızca birkaç adım ötedeki bir sırada oturuyordu.

Adam, Kiri'nin kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti, kavrayışı sıkıydı. "Bu benim kız kardeşim Leydi Kiri Lawford. Bir vatana ihanet komplosunun araştırmasına yardım ediyordu. Bir bomba olduğunu ve odanın tahliye edilmesi gerektiğini söylüyorsa ben ona inanıyorum."

"Kız kardeşiniz mi dediniz?" Prens'in şaşkın bakışları

Adam'dan, bir soylunun törende giyeceği şık kıyafetler yerine kirli ve parçalanmış binici eteği giyen ve kan lekeleri taşıyan Kiri'ye kaydı. "Aynı gözlere sahipsiniz. Pekâlâ Liverpool, Leydi Kiri'nin suçlamalarında haklı olup olmadığına karar verene kadar odayı boşaltın. Charlotte, benimle gel."

Korkmuş olmaktan çok heyecanlı görünen Prenses Charlotte, "Tamam, baba," dedi. O ve babası tahta yakın bir köşeye yerleştirilmiş bir kapıdan çıktılar.

Kiri'nin rahatlaması çok yoğundu, öyle ki bacakları pes edebilirdi ama Adam kolunu hâlâ tutuyordu. "Bomba ihtimali ne kadar?" diye usulca sordu.

"Çok yüksek. Komplocuların lideri Lord Fendall, yani Lordlar Kamarası'na erişime sahipti." Kiri ürperdi. "Planları bombayı Woolsack'in altına yerleştirmektir."

Adam dikkatle Woolsack'e baktı, dehşete kapılmıştı. "Fendall. Onu pek az tanıyorum ama Lordlar Kamarası'ndan bir hain seçecek olsaydım listede o da olurdu. O adam hırs ve hainliğin tehlikeli bir birleşimi. Ama bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdi hemen odayı terk ediyoruz."

Kiri leydilerin oturduğu yerleri hızla gözden geçirdi. "Mariah burada mı?"

"Tanrıya şükür, değil. İyi hissetmiyordu." Adam aklı karışmış insan kalabalığına hızla bir göz attı, sonra dükanın kullanarak Kiri'yi en yakın ve az kalabalık olması nedeniyle, prens ve prensesin kullanmış olduğu kapıya yöneltti.

Woolsack'ten uzaklaşmak için yönediklerinde, Kiri karnının damarlarında donduğunu hissetti çünkü yanan barutun hataya yer bırakmayan keskin kokusunu almıştı.

Westminster Sarayı'nın mahzenlerindeki arayış, Mac'in kalbinin deli gibi atmasına neden olmuştu. En azından fitil Lordlar Kamarası'nın altında olacağı için kabataslak yerini biliyorlardı ama koridorların karanlık labirentinde ve eski mobilyalarla dolu tozlu odalarda doğru yolu bulmak zordu.

Bodrum katına indikten sonra ilk odaya bakarken, "Bu tahta çubuk kümesi de nedir?" diye sordu.

Daha yaşlı bir muhafız da aramalara katılmıştı ve onlara ayak uydurma uğraşı veriyordu. "Hesap çubukları efendim. Okuma yazma bilmeyen adamların hesapları kaydetmesi için kullanılır. Karaağaçtan yapılır. Pound ve penileri temsilen çubuğa çentikler atılır, sonra çubuk yarısı alacak-lyıya ve yarısı borç sahibine gitmek üzere ikiye ayrılır. De-yim yerindeyse bir senettir." Şefkatle gülümsedi. "Yarım asırlık hesap çubuklarımız mevcuttur."

Mac devasa çubuk kümelerine dehşetle baktı. Herhangi bir patlama olursa tüm saray alev alacaktı. "Hangi taraftan Will?"

"Buradan." Sağlam elinde bir fener tutan Will, daha önce burada bulunduğu ve kusursuz bir yön duygusuna sahip olduğu için onlara öncülük ediyordu. Mac ve albay hemen arkasından, muhafız ise biraz daha arkadan başka bir fenerle onu takip ediyordu. Koşmaya yakın bir hızda hareket ederek kapıların yan yana sıralanmış olduğu uzun bir koridora ulaştılar. Will, "Şimdi Lordlar Kamarası'nın tam altındayız, değil mi?" dedi.

Muhafız, "Evet efendim, haklısınız," dedi onu teyit ederek. "Buradan itibaren bir düzine kiler odası var."

"Madem öyle, hepsini aramak zorunda kalacağız," dedi Will kasvetli bir havada.

Muhafız ve albay koridorun yakın ucunda düzenli bir çalışmaya giriştiler. Will bir duvara dayandı ve gözlerini kapattı, yüzü terden nemlenmişti.

Kaşlarını çatan Mac sezgilerine dayanarak koridorun sonuna ilerledi. Kiri'yle tanıştıktan sonra kokular konusunda bilinçlenmişti ve hafif barut kokusunu seçtiğini düşünüyordu.

Koku güçlendikçe adımlarını hızlandırdı. Tam tepesinden ayak sesleri olabilecek kıpırdanmalar duydu.

İnsanların odayı terk ediyor olması için dua ederek, koridorun sol tarafındaki son kapıya ulaştı. Koku bu odadan geliyor gibiydi ve kapının altından ışık geliyordu. Silahlı olmayı dilerdi, kolay bir hedef olmamak için kapıyı savurarak açarken bir kenarda durdu.

Swinnerton içerideydi. Açgözlü bir ifadeyle tavandaki bir delikten sarkan uzun fitili izliyordu. Yavaş bir alev kordon boyunca yukarı kayıyordu. An meselesi felaketin tadını çıkarabilmek için mümkün olan son ana kadar bekliyor olmalıydı.

Kapının açıldığını duyunca Swinnerton kendi eksenini etrafında döndü ve tabancasını almak için ceketinin cebine uzandı. "Tanrım, Mackenzie!" dedi şaşkınlık içinde. "Sen daha ölmedin mi?"

Mac yalpalayarak odanın içine daldı. Swinnerton'a doğru atılırken elindeki tabancaya tekme atabilmek için pozisyonunu hesaplamıştı.

Fitilin altında durdu ve ayağıyla darbesini indirdi, hemen ardından fitili yanan kısmının üzerinden yakalamak için yukarı doğru sıçradı. Bedeninin ağırlığı fitili üst katta gizli olan bombadan hızla ayırdı.

Bir saniye içinde öldürücü fitil etkisiz hale gelmişti.

Mackenzie yanan fitili Swinnerton'ın suratına fırlattı. "Bir kedi gibi dokuz canım var," dedi nefes nefese. "Dört veya beş tanesini kaybettim ama senin icabına bakmaya yetecek kadarına sahibim."

Swinnerton, yanan fitilin gözüne çarpmasıyla öfkeyle küfredip geriye doğru tökezledi. "Tanrı cezası versin! Kursuz bir plandı! Fransa'da bir düğ olacaktım. *Sen olmasaydın!*"

Mac tabancayı kaldırdı, hazır duruma getirdi ve nişan aldı. "Aptalca bir plandı. Hükümet ve soyluların yarısını havaya uçurmanın, İngiltere'yi barış yapmaya ikna edeceğini sahiden düşündün mü? Tam tersi olurdu. Ama bitti Swinnerton. Harriet'ı öldürmenin gecikmiş cezasını bulmak üzeresin."

Yüz ifadesine bakılırsa Swinnerton kaybetmiş olduğunu biliyordu. Çıldırılmış gözlerle, cebini karıştırdı ve yumruk büyüklüğünde bir patlayıcı çıkardı. "Belki öyle ama sen de benimle birlikte öleceksin!" Patlayıcıyı ateşleyebilmek için yanan fitili yerden kaptı. "Cehennemde çürü piş herif!"

Patlayıcının boyu Woolsack'in içine gizlemiş olduklarının yanında çok küçüktü ama bu küçük odada ikisini birden öldürmeye yeterdi. Mac, onu bombayı ateşleyemeden durdurmaya çalışarak silahını ateşledi.

Silah tutukluk yaptı. Küfrederek onu Swinnerton'a fırlattı ve odadan hızla kaçarken kapıyı arkasından kapadı.

Koridorda Will ve diğerlerine doğru koşuştururken, bomba infilak etti. Mac yere serilmişti ama iki kat olup yuvarlanmıştı, bu sayede kemiklerini kıracak bir sertlikle çarpmamış oldu.

Will koluna rağmen, diğerlerinden hızlı hareket ederek

yanına ulaştığında nefes almaya çabalarken sırt üstü yatıyordu. "Neler oldu?" Mac'in yanına bir dizi üzerine çöken, Will parçalara ayrılmış kapıyı inceledi. "Woolsack'in içindeki bomba olamaz bu, o kadar büyük bir patlama değildi."

Mac kendini oturur bir konuma getirdi, sonra kollarını dizlerinde kavuşturarak başını üzerine dayadı. Bu esnada kafasını olumsuz anlamda salladı. Tanrım, Kiri yukarıdaydı. Ya Mac zamanında yetişememiş olsaydı? Neyse ki felaketi engelleyene kadar bunu düşünme fırsatı bulamamıştı.

"Swinnerton kilerdeydi ve fitili ateşlemişti." Mac daha fazla nefes almaya çalıştı. "Ben fitili bombadan çekerek uzaklaştırdığımda, ikimizi de cehenneme yollamak için Swinnerton cebinden küçük sevimli bir patlayıcı çıkarttı."

Albay mahvolmuş kapıya yaklaştı ve içeri baktı. Başını çabucak çevirerek, "İçerideki her kimse, daha fazla bomba patlatamayacak," dedi.

Will ayağa kalktı ve Mac'in kalkmasına yardım etmek için sağlam olan elini uzattı. "Ateş ne durumda?"

Muhafız kumla dolu bir yangın söndürme kovasıyla ortaya çıktı. "İşte!" Kapıyı yana iterek kumu odaya dökmesi için albaya uzattı. "Burada tutuşacak çok bir şey kalmadı," dedi albay. "Ama daha fazla kum fena olmazdı."

"Bırakalım bunu onlar yapsın," dedi Mac ağabeyine. "Üst kata çıkıp Lord Fendall'ın bu karmaşada kaçmadığını dan emin olmak istiyorum."

Will mahzenden çıkmak için dönerken solgun bir şekilde gülümsedi. "Ondan sonra, bayılabilir miyiz?"

Mac bunu yapabilmeyi umut ediyordu.

Bölüm 42

Mahzendeki patlama, Lordlar Kamarası'ndan dışarı çıkarılan huzursuz kalabalığı sessizleştirmek için yeterli oldu. Tüm odanın havaya uçmadığını anlayan Kiri ise rahatlamıştı.

"Esas patlamayı durdurmuş olmalılar," dedi Kirkland. Henüz tam olarak iyileşmemiş olsa da Kirkland açılışa gelmişti. Kırmızı cübbesi teninin tebeşir beyazında onu belirgin hale getiriyordu. "Ashton, Lord Fendall'ın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Gözleri kısılan Adam, heyecanlı soylu topluluğunu taradı ve sonra işaret etti. "Orada! Kapıya yakın." Fendall ile aralarında biraz mesafe vardı, kalabalığın arasından kurtulmak için yolunu açmaya çalışırken ifadesi öfkeliydi.

"Yakalayın onu!" diye bağırды Kiri, hırslarının büyük bir yıkıma yol açmasına ramak kalmış adamı ele geçirme beklentisiyle harekete geçmişti bile.

Kusursuz bir uyumlu hareket eden Kiri ve ağabeyi kalabalığı yararak, Fendall'a binanın bir çıkış kapısına ulaşmadan hemen önce yetiştiler. "Özür dilerim Lord Fendall

ama bu talihsiz meselede şahitlik yapmanız gerekiyor," dedi Adam ipeksi bir sesle. "Lordlar Kamarası'nı havaya uçurma girişimi son anda engellendi."

Fendall etrafında döndü, vahşi ifadesi Swinnerton'la benzerliğini ortaya koyuyordu. Ona yaklaşan Adam ve Kiri'yi görünce, daha zayıf hedef olarak Kiri'yi seçti ve ona saldırmak için harekete geçti. "Beni durduramayacaksınız!"

Bu onun son hatasıydı. Kiri bacağının bir darbesiyle Fendall'ın kolunu bükte ve onu ağabeyine doğru fırlattı.

Adam, kardeşinin ne olduğunu tam olarak göremeyeceği kadar hızlı hareket etmişti; baron artık kırık bir boyunla yerde yatıyordu. Kırmızı kadifeden cübbesi etrafına dökülmüş kan gibi yayılmıştı.

Adam belli belirsiz bir sesle, "Kız kardeşime saldırmamalıydın Fendall," dedi.

Kiri, ağabeyinin İngiltere'nin en tehlikeli adamlarından biri oluşuyla ilgili Mackenzie'nin sözlerini hatırladı. Buna o zaman inanmamıştı fakat artık inanıyordu. Fendall'ın ölümü bir kazaydı belki ancak bunun üzerine bahse girmezdi.

Açılış töreninin seçilmiş muhafızlarından biri aceleyle yanlarına geldi. Ağırbaşlı ve görkemli törendeki aksaklıklar yüzünden bir parça kızgın bakıyordu. "Naip prens ikinizle birden konuşmak istiyor. Beni takip edin."

Mackenzie ve Will'in mahzendeki patlamadan yara almadan kurtulmuş olmaları için dua eden Kiri, ağabeyiyle birlikte kalabalığın içinden geçerken siyah cübbeli muhafızı izledi. Yakınlardaki bir kabul odasına götürüldüler.

Naip Prens hâlâ ihtişamlı resmi cübbesini giyiyordu ve yüksek arkalı, oymalı bir koltukta oturuyordu. Prenses

Charlotte ise onun hemen yanında oturuyordu. Bakışları ve gülümsemesi doğrudan Kiri'ye yöneldi.

Kirkland da tahminen neler olduğunu açıklamak için hazır bulunuyordu. Kiri ve Adam içeri adım attıklarında, Mackenzie ve Will başka bir saray muhafızının eşliğinde karşıdaki kapıdan içeri giriyorlardı.

Kiri erkek kardeşlere gülümsedi, tüm iç rahatlaması gözlerine ulaşmıştı çünkü istenmediği sürece konuşmaması gerektiğinden oldukça emindi. Mackenzie önceden olduğundan bile daha fazla hırpalanmış görünüyordu. Fakat ona karşılık olarak bitkin bir gülümseme sunmasıyla, genç kadının bedenindeki her hücreyi ateşledi.

Naip Prens, Siyah kübbeli muhafızın kalmasına izin verirken diğer muhafızı azletmişti. Adam, Kiri'ye, "Siyah küppeli muhafızlar Lordlar Kamarası'nın güvenliğinden sorumludur. Genellikle görevi onursal ve törenseldir," dedi.

Ama bu kez değil. Naip Prens'in yüzündeki fırtınalı ifadeye bakılırsa birilerinin kafası uçacaktı. Kiri'nin çok yumuşak başlı ve hanım hanımcık olmasını gerektiren bir zamandı.

Neyse ki bunu kolaylaştıracak biçimde yorgundu.

Mac, Naip Prens'i temkinle izledi. Birçok kez Damian's'a gelmişti. Havai, hoşsohbet, duygusal, çekici, inatçı ve ara sıra da nazik olabildiğini sergilemişti. Bugün de iyi niteliklerini göstermesini umuyordu.

Hepsinin kepaze görüntülerini süzdü. Kirkland bile katıksız irade gücüyle ayakta duruyor gibi görünüyordu.

Prens nahoş bir biçimde, "Mackenzie ölü bir adama göre önemli ölçüde hayat dolu görünüyorsun. Kirkland

bu komployu bir felakete dönmüşmeden durdurmak sen ve adamlarına emanet edilmişti, gerçi daha erken halletseydiniz daha iyi olurdu," dedi.

"İstihbarat toplama kesin olmayan bir iştir efendim," diye yanıtladı Kirkland.

Prens kaşlarını çatı. "Yılanın başını ezdiniz mi? Fransızların suikast girişimlerinden bıktım."

"Olaylar çok hızlı geliştiğinden ayrıntılardan emin değilim," dedi Kirkland. "Bay Mackenzie, Leydi Kiri Lawford ve Lord Masterson detayları daha düzgün bir şekilde anlatabilir." Mac ve Will'e doğru bakarak sorgulamayı sessizce onlara yöneltti.

"Hikâyenin büyük kısmı kardeşim ve Leydi Kiri ile ilgili," dedi Will. Kırk kolunun acısından dengesini kaybetmek üzere görünüyordu fakat kraliyet mensuplarının huzurunda davet edilmeden oturamazdı. "Komplocuları bulmak için haftalarca uğraştılar, bense ülkeye iki gün önce döndüm."

Mac özlü bir açıklamayı zihninde düzenlemeye çalışırken derin bir nefes aldı. Prens'in meşhur bir dikkat dağınıklığı vardı ve komplonun temelini zaten biliyordu.

"Leydi Kiri ve ben Presens Charlotte'a yapılan kaçırma girişiminden sonra soruşturmaya başladık. Komplocuların Lord Fendall ve onun üvey kardeşi Rupert Swinner-ton tarafından yönlendirildiklerini öğrenmiş olduğumuz Kent'ten henüz döndük. İkisi anne tarafından Joseph Fouché'nin birinci göbekten kuzenleri. Belli ki, komplonun amacı İngiltere'yi bir barış anlaşması isteyecek kadar zayıflatırken, Fouché'ye güç kazandırmaktı."

Prens'in kaşları yukarı kalktı. "Ahmaklar. Komplonun planlayıcısı Fendall mıydı?"

“Evet, kargaşanın sorumlusu Swinnerton ile birlikte elbette. Görünüşe göre Fouché kuzenlerine, planları başarılı olursa büyük bir servet ve güç vermeyi vaat etmiş.”

“Swinnerton ele geçirildi mi?”

“Onu Woolsack’in altındaki bombayı patlatmaya yeltenirken yakaladım,” diye yanıtladı Mac. “Fitili söktüm. Ardından gelen mücadele sırasında küçük bir patlayıcının infilak etmesiyle öldü.”

“Mahzenden duyulan patlama bu muydu?” diye sordu Kirkland.

Mac başıyla onayladı. “Patlamayı benimle paylaşmayı dilerdi ama yalnız kendini öldürebildi.” Kiri ve Kirkland bu keskin sözleri karşısında irkildi.

“Yazık,” dedi prens soğuk bir tavırla. “Adamın ihanetten asılışını veya parçalara bölünüşünü görmek isterdim. Ya Lord Fendall?”

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum,” diye cevap verdi Mac. “Tahminim, planın başarısız olduğunu kavrayınca Lordlar Kamarası’ndan kaçmış olduğu yönündeydi. Onun hakkında daha fazlasını bilemeyiz ama bir soruşturma derhal yürürlüğe konulursa yakalamak mümkün olur.”

Ancak Lord Fendall’a karşı bir delilin kanıtlanması zor olabilirdi. Mac’in tek kanıtı kulaktan dolma birkaç bilgiydi. Zekiye ve kontrolünü kaybetmemişse, Fendall hâlâ Westminster Sarayı’nda komlodan haberdar olduğunu inkâr etmeye hazır olarak bekliyor olabilirdi. Her şeyi, buna karşı çıkacak bir konumda olmayan üvey kardeşinin üzerine atabilirdi.

Ashton tedbirli bir şekilde boğazını temizledi. O ve kız kardeşi yan yana duruyorlardı, birbirlerine nasıl da benziyorlardı: Siyah saçlı ve yeşil gözlüydüler, tarzlarının vuru-

cu çekiciliği bile aynıydı. Tabii bir de aynı tehlikeli havayı paylaşıyorlardı.

“Araya girmem mümkünse majesteleri, Lord Fendall kaçmadı,” dedi Ashton. “Leydi Kiri komplonun arkasından onun olduğunu söylediğinde, onu saraydan kaçmadan önce durdurmak için harekete geçtik. Maalesef kaçmaya çalışırken düştü ve düşüşü yüzünden öldü.”

“Bu nasıl oldu?” Will gözlerinde alaycı bir parıltıyla sordu.

“Benim hatam,” dedi Ashton, sahte bir pişmanlıkla. “Fendall kız kardeşime saldırdı ve onu Kiri’den uzaklaştırmak için çektiğimde düşüp boynunu kırdı.”

Naip Prens Ashton’a sert bir bakış attı fakat uzatmadı. “Peki, bu skandalı önleyecektir. Halkın, Fransızların İngiliz kraliyet ailesini öldürmeye ne kadar yaklaşmış olduklarını öğrenmesine gerek yok.”

Siyahlar içindeki muhafız, “Odanın altında bir kazan dairesi var,” dedi. “Tahliyenin yangın ihtimaline karşın bir önlem olarak gerçekleştirildiği duyurulabilir. Kazan kapatılırken patlama meydana geldiği, ayrıca baronun da kaçarken düştüğü açıklanır.”

“Bu işe yarar. Ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. Ama töreni yeniden başlatmadan önce...” Prens bu kısımda, Mac’e ürkütücü bir bakış attı. “Bay Mackenzie, duyduklarına dayanarak Leydi Kiri’nin şerefini ciddi biçimde tehlikeye attığınızı söyleyebilirim. Bunun için ne diyorsunuz?”

Mac odadaki tüm gözler - Kiri’nin muhteşem yeşil gözleri dahil - ona kilitlenince öleceğini hissetti. Boğazı kilitlendi. Tanrı aşkına, böyle hayatı ve mahrem bir konuda nasıl konuşabilirdi?

Sertçe yutkunduktan sonra, teredditle konuştu: “Majesteleri, soruşturmanın akışı boyunca, Leydi Kiri’nin zekâsına, sadakatine ve taht için cesur hizmetine son derece saygı duydum.”

Kiri’ye endişeli bir bakış attı fakat genç kadının yüz ifadesi belirsizdi. “Leydi benim eğitim olsaydı onunla kesinlikle evlenirdim ama konumlarımız arasındaki farkın, böyle bir teklifin hakaret gibi görünmesine yol açabileceğinin farkına vardım. İsteyeceğim en son şey ise tanıdığım olduğum en cesur, en fevkalade kadına hakaret etmek olurdu.”

Oda öyle sessizdi ki iğne düşse duyulabilirdi.

“Piç bir kumarbaz ve tüccarın, bu topraklardaki en asil genç hanımlardan biriyle evlenmesi, toplumun muntazam düzeni için yarar sağlamaz,” diye ona katıldı Naip Prens.

“Hakikaten öyle majesteleri.” Will, Kiri’ye gülümsedi. “Ama Mackenzie’nin ailesinin reisi olarak, böyle bir birleşmeye candan onayımı veririm.”

Mac gırtlığında dev bir yumru hissetti. “Lord Masterson her zaman iyi ve destekleyici bir ağabey olmuştur. En içten dileklerle, onay verdiği için ona sözcüklerin ötesinde bir minnet duyuyorum.” Bakışları Kiri’ye döndü. “Ama korkum Leydi Kiri’nin ailesinin itirazıdır, zira hak ettiğinin çok altında birini kabul edecek olan o olacak. Ben... onun ailesinden uzaklaşmasına sebep olmak istemem.”

Ve ailesi bu odada, kız kardeşine saldıracak kadar budala bir adamın boynunu az önce kırmış olan, içine kapalı ve esrarengiz Ashton tarafından temsil ediliyordu. Mac, Ashton’dan her zaman hoşlanmış olsa da fazlasıyla göz korkutucu bulurdu. Kiri’nin ağabeyinin hükmü için ken-

dini hazırladı.

“Kız kardeşim benim için çok değerlidir ve evlilikte en az benimki kadar mutlu olmasını arzu ederim,” dedi dükkânı, bakışları Mac’e odaklanmıştı. “Mackenzie’yle evlenmeyi dilerse ona karşı çıkmayacağım. Bay Mackenzie’nin taht için vermiş olduğu örnek hizmete dayanarak, annesi ve üvey babasının da evliliği kabul edeceğine inanıyorum. Ama seçim, elbette Leydi Kiri’nin.”

Mac, Ashton’a dikkatle baktı; şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Bununla birlikte prens oldukça sakindi. “Hâlâ düzene aykırı,” dedi hırçın bir şekilde. “Lanet düzene aykırı!”

“Baba.” Prenses Charlotte ilk kez konuşmuştu. Bundan son derece keyif alıyordu, büyülenmiş bakışı Kiri’dan Mac’e kayıyor ve tekrar Kiri’ye dönüyordu. “Konumlarındaki düzensizliği bir miktar hafifletecek bir yol biliyorum.” Babasının koltuğuna doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Prens başta irkilmisti, sonra haylazca eğleniyor gibi göründü. “Harika bir fikir Charlotte.” Ayağa kalktı ve cübbesinin katları arasında el yordamıyla yokladı. “Merasim kılıcı nerede? Ah, işte.” Epeyce hantal bir şekilde uzun, detaylıca süslenmiş kılıcı sol kalçasındaki kınından çekti. “Bay Mackenzie diz çökün.”

Mac çabucak Naip Prens’in önünde diz çöktü. Vücudundaki her kas son birkaç günde katlanmış olduğu işkenmeye isyan ediyordu.

Prens, Mac’in sağ omzuna kılıcın yassı kısmıyla sertçe dokundu. “Damian Mackenzie, vatanımıza ve hükümdarınıza onurlu hizmetinizi tanıyarak, size bu şövalyelik unvanını ihsan ediyorum.” Bu kez kılıcıyla sol omzuna vurdu. “Ayağa kalkın, Sör Damian Mackenzie.”

Prens kılıcı kaldırarak uzaklaştırırken tersi Mac'in kulağına çarptı. Mac silahın sivri ucu olmadığı için yalnız minnet duyabiliyordu.

Sersemlemişti, ağrıyan kaslarıyla zorlukla doğruldu. Artık Sör Damian mıydı? Bir şövalye? "Ben... Teşekkür ederim... Majesteleri. Beni hak ettiğimin ötesinde onurlandırdınız. Benim yerimde hangi sadık İngiliz olsa aynınu yapardı."

"Ama böyle başarılı olmayabilirlerdi." Prens kılıcı kınına soktu. "Bu, siz ve Leydi Kiri arasındaki uçurumu daraltıyor. Pekâlâ, bir düşün olacak mı?"

Kiri odaya girdiğinden beri konuşmamıştı ve yumrukları iki yanında kenetliydi. "Bilmiyorum majesteleri. Bay Mackenzie bana teklif etmedi." Gözleri kısıldı. "Bu meselelerin konuşulması gerekir."

"Peki, konuşmaya başlayın o halde," dedi prens sabırsızlıkla. "Charlotte, muhafız, benimle gelin. Tören daha fazla gecikmeden yeniden başlamalı." Odadan ayrılırırken, Charlotte omzunun üzerinden keyifli bir bakış attı.

Kraliyet ailesi gittiğinde Will gözlerinde neçeli bir parıltıyla, "Biz üç lordun da kraliyet konuşmasında hazır bulunmamız gerekiyor ama kılığım buna uygun değil, bu yüzden sanırım Mac'in evine giderek birkaç gün boyunca uyuyacağım," dedi.

"Önce şu kemîği düzelttirmelisin," diye önerdi Mac. "Fakat bunun dışında mükemmel bir fikir. Kirkland izlemek yerine sen de eve gitsen nasıl olur?"

"Ne? Nasıl da sağduyulu olurdu, değil mi?" diye mırıldandı Kirkland. "Tören bitene dek dayanırım. Sonra bir-iki günlüğüne uyumak için eve giderim."

"Buradan ayrılırsak Kiri ve Mackenzie'nin meselele-

ri çözmek için fırsatları olacak." Ashton bir elini kız kardeşinin omzuna koydu. "Faytonum bizi törenden sonra Ashton Malikânesi'ne götürecektir. Kiri eğer emin değilsen bugün bir karar vermek zorunda değilsin."

Üç lord Mac'i, yeşil gözlü savaşçı kraliçeyle yalnız bırakarak odayı terk ettiler.

Bölüm 43

Mackenzie, Kiri'ye umut ve endişe karışımı bir ifadeyle bakıyordu, sersemeye dönmüş hissetmese bu genç kadını eğlendirirdi. "Düşüp bayılmadan önce oturman gerekiyor," dedi Kiri sert bir şekilde.

"Ortamda bir leydi ayakta dururken oturamam," dedi Mac, çarpık bir gülümsemeyle.

Suçlu bu çekici gülümseye ait olabiliyordu. Kiri prensin taht koltuğuna oturdu ve parmaklarını oymalı kolunda tıkdattı. "Kralın seni dolaylı olarak bana evlilik teklif etmen için kışkırtması ne kadar utanç verici. Hem de böyle bir seyirci kitlesinin önünde!"

Mackenzie prensesin koltuğunu Kiri'nin karşısına çekti ve hızla oturdu. "Kesinlikle bir kaos ortamında teklif etmeyi planlamamıştım ama bu sayede şaşırtıcı bir desteğe sahip oldum. Senin ailenin, benim ailemin, Naip Prens'in ve Prenses Charlotte'ın. Hatta büyük ihtimalle muhafızın da." Kaşlarını çatı. "Tek istisna sensin."

"Artık bu işin sonuna geldik Mackenzie. Kulübüne geri

dönebilirsin, ben de aileme dönebilirim ve son haftalar da hiç yaşanmamış gibi olur." Bakışlarını aşağıya, ellerine daktı. Tırnaklarının arasında, Mackenzie'nin başını sarmasından kalan kanlar vardı. "İkimizin de istediği bu değil miydi?"

Mac ellerini avcunun içine aldı ve nazikçe, "Benim istediğim bu değil Kiri. Bana *senin* ne istediğini söyle?" dedi.

Kiri birleşmiş ellerine uzun süre baktı: Hindu teninin yarı esmerliği ise genç adamın berelenmiş ve barutla kararmış elleri yan yanaydı. Çok farklılardı.

Mac, Naip Prens'e ona olan hayranlığını ifade ettiğinde ve evliliğin gerçekleşmemesi için tüm sebepleri sıraladığında, Kiri'nin her zamanki güveni paramparça olmuştu. Kiri aralarındaki şeyin nadir ve özel olduğunu düşünmüştü fakat genç adam konuştuğu anıncı yok olup gitmişti. O melez bir haspaydı ve Mac de evlenmeye hiç niyeti olmayan gösterişli bir kumarbaz.

Kendini nasıl kandırmış olduğunu hatırlayınca neşesiz bir biçimde gülümsedi. Mac'e kısa bir süreliğine sahip olmanın yeterli olacağını söylemişti kendine. Şimdi ayrı ayrı yollarına gitme vakti geldiğinde, kalbinin kandan yaşlar aktığını hissediyordu.

"Kiri? Sorun nedir? Lütfen?" Kiri'nin eli kendininkine sertçe kenetlenince tatlılıkla, "Belki benden ne istediğine dair bir ipucu verebilirsin?" dedi.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek acısını daha beter hale getirecekti ama öz saygısı için sonuna kadar dürüst olmak zorundaydı. "Sevilmek istiyorum," diye fısıldadı, bunun kulağa ne kadar aptal ve zavallı geleceğini bilerek. "Senin... sosyal engelleri yıkmayı, delicesine romantik olmanı ve hayatımı değiştirmeye istekli olmanı istedim. Engellerin

karışıklık yaratmasını ve senin bir çıkış yolu bulmak için mücadele edişini görmek istemedim.”

Şaşkınlıkla geçen bir andan sonra Mac, “O halde bu kolay,” dedi.

Kiri tepki veremeden, Mac başı omzuna yaslanacak biçimde kucığına çekti. “Vücudumdaki her kas ağrıyor,” diye mırıldanırken, kollarını Kiri’ye sardı ve çenesini başının üzerine dayadı.

“Seni gerçekten, deli gibi seviyorum benim tatlı ve bozun eğmez leydim,” dedi Mac, yumuşak bir sesle. “Seninle olmanın nasıl mümkün olacağını göremediğim için bununla sürekli savaştım. Fakat dalgalar dizlerime çarpmaya ve yüzüme doğru yükselmeye başladığında, hayatımdaki en önemli kişinin sen olduğunu anladım. Tamamen güvenebileceğim ilk kadın olduğunu hissettiğimi.” Acıklı bir gülümsemeyle, “O zamandan beri sana anlatacak pek fırsatım olmadı,” dedi.

Kiri başını yukarı çevirdi ve yaşlarla dolu zümrüt gözleriyle ona bakarken yüzünü inceledi. Gördüğü şey gülümsemeyle rahatlamasına sebep oldu. “Ben... ben aptallığım için üzgünüm Damian ama bunları duymaya ihtiyacım vardı. Naip Prens’le konuştuğun zaman çok tarafsız ve olgundun, ben sandım ki... beni istemediğini düşündüm.”

Mac onu hiç bu kadar genç ve kırlan görmemişti. Onu daha bile fazla sevdiğini hissederek, “Evliliğin mümkün olduğuna mantığının uyum sağlamasında sorun yaşadım. Tabii bir de kalbimdeki en özel şeyleri hayal edilebilecek en korkutucu seyirci kitlesinin önünde anlatmaktan korktum.” Kirinin parlak saçlarını okşarken birdenbire aklına geldi. “Hayır, General Stillwell de burada olsaydı daha fena olurdu.”

Kiri kahkahalara boğuldu, ardından yüzünü Mac’in omzuna gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “Ben *asla* ağlamam,” dedi boğuk bir sesle ve daha şiddetli hıçkırdı.

Mac buna şaşırdı ve aşkın herkesi nasıl daha kırlan hale getirdiğinin farkına vardı. Bu muhteşem biçimde güçlü ve bağımsız kız bile ona ihtiyaç duyuyordu, Mac’in ona duyduğu kadar fazla bir ihtiyaçla. Mac mucizelere inanmaya başlamıştı.

O savunmasızlığını dışarı vurmuştu ve Mac de daha azını yapamazdı. Kiri’nin hıçkırıkları dinince, Mac güçlükle yutkunarak büyük bir ciddiyet takındı. “Benim de kelimeleri duymaya ihtiyacım var savaşçı kraliçem. Beni sevdiğini duymaya ihtiyacım var. Damarlarında kraliçelerin kanı dolaşan asil bir kadının, öz annesinin bile doğumunu bir hata olarak nitelendirdiği saygıdeğer olmayan kumarbaz bir piçi sevebildiğini duymaya ihtiyacım var.” Dudakları çarpık bir şekil aldı. “Yalnızca... Bir gün seviyenden çok düşük bir adamı seçtiğin için pişman olmayacağımı bilme-yey ihtiyacım var.”

“Ah, benim budala sevgilim, benim de korkunç derecede saygıdeğer biri olmadığımı fark etmedin mi?” Tıraşsız çenesini avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin en derinlerine baktı. “Seni seviyorum Damian Mackenzie. Zekâm, iyi kalpliliğini ve günahkârca çekici olan vücudunu seviyorum. Saygıdeğer olmadığımı iddia edişini seviyorum ama senden daha sahibi bir beyefendiyle hiç karşılaşmadım.” Tahrik edici bir biçimde gülümsedi. “Günahkârca çekici olan vücudundan söz etmiş miydim? Ya eşsiz ve tümüyle beni *delirten* erkeksi kokundan?” Ateşli bir öpüşme için Mac’e yaslandı.

Öpüşmeleri geriye kalan tüm kuşku buharlaştırdı.

Resmi bir evliliğe ve daha kapsamlı bir birleşmeye sahip olacaklardı fakat gerçek evlilikleri buydu. Yeminleri ve bağlılık sözleri şimdi edilmişti, yine de sözleri, dokunuşları ve duyguları kelimelere sığamayacak kadar güçlüydü.

"Kiri, sevgilim," dedi Mac, boğuk bir sesle. "Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, çünkü senin kadar harikulade ve eşsiz bir kadını hayal edememiştim."

"Ben her zaman evleneceğimi varsaymışım ama bunun hakkında *böylesine mutlu* olabileceğimi hiç düşünmemiştim!" Kaşları çatıldı. "Bir vâris oluşumu dert etmeyeceğini umarım. Bazı erkekler, dünyanın kalanının onları servet avcıları olarak düşünmeleri hakkında çok huysuzlanıyorlar."

Mac sırttı. "Lüks bir kumarhane sahibi olmak saygıdeğer olmayabilir ama bir hayli kârlı. Son birkaç yılda ciddi anlamda çok param oldu." Durumu değerlendirdi. "Bize güzel bir taşra malikânesi mi alsam, böylece Sör Damian ve Leydi Kiri taşralı seçkinlere dönüşebilirler?"

Gür kaşlarının ardından bir bakış attı Kiri. "Aslında güzel bir taşra malikânesine sahibim. Mirasımın bir parçası olarak Adam onunkiyi yan yana olan bir mülkü bana devretti."

Mac homurdandı. "Adam'ın cömertliğinden etkilen-dim ancak sonsuza dek komşu olacak olmamız karşısında dehşete düştüm."

"O ve senin, bir yıl içinde harika arkadaşlar haline geleceğinizi tahmin ediyorum," dedi Kiri. "Neticede benim tehlikeli varlığımı onun sorumluluk listesinden çıkarıyor-sun."

"Evliliğimizi desteklemesi, benim ebedi minnetimi ka-

zandırdı," diye değerlendirdi. "Epey geniş bir ailenin bir parçası oluyorum, değil mi?"

Kiri özür diler bir halde onayladı. "Ebeveynlerim, iki erkek kardeş, bir kız kardeş, Adam'ın eşi Mariah ve onun ailesi, ahh bir de generalin ailesi. Stillwelllerin çoğu papazdır ama acı verici derecede ciddi türden değil. Bence hepsi sana bayılacak. Nasıl bayılmazlar ki?"

"Ne kadar insanın bana bayılmadığını bilsen şaşardın," dedi Mac ısrarla.

Kiri güldü. "Bu kadar çok yeni akrabayı bunaltıcı bul-mazsın umarım. Ailemin denetimi altında yaşamak zorunda değiliz fakat onlardan uzaklaşmanın beni yıkacağı konusunda haklıydım." Ağırbaşlı görünerek, "Sen ve onlar arasında seçim yapmak zorunda kalmadığım için çok, çok mutluyum," dedi.

Mac de bu seçimin ne olacağını görmek zorunda kalmadığını için eşit derecede mutluydu. "Gerçekten hoşlandığın bu kadar çok akrabanın olması beni sevindiriyor," dedi ciddi bir tavırla. "Benim kan bağı sayesinde edindiğim çok az akrabam var. Sadece Will ve beni bir utanç kaynağı olarak gören birkaç kuzen Masterson. Will benim evim oldu, seninle karşılaşana kadar hayatımdaki en iyi şeydi. Yani kalabalık bir aile, daha güzel olacak."

"Bir kez tanıştıktan sonra mutlaka hepsi sana bayılacaktır. Tabii bazen seni deli edeceklerdir," diye uyardı Kiri.

"Gördüğüm kadarıyla bu aile eğlencesinin bir parçası: Seni sefil duruma düşürecek kadar önemseyen insanlar." Mac, kıvrımların üzerinde yavaşlayarak onu omzundan kalçasına doğru okşadı. "Damian's'ta daha az ve seninle daha fazla zaman geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ve ben de kulupte daha fazla zaman geçirmeyi sabır-

sızlıkla bekliyorum. Müşterilerin için bir parfüm butiği yaratabilirim sanırım,” dedi Kiri, haylaz bir şekilde.

“Ne müthiş bir fikir,” dedi Mac coşkuyla. “Elbette erkek müşterileri koklamaman koşuluyla.”

“Hiçbirinin senin yarın kadar bile karşı konulmaz kokması mümkün değil.” Burnunu Mac’in boynuna sürmesi başka bir öpüşmeyle sonuçlandı.

“Senin kokun da dayanılmaz.” Bir elini bacaklarının arasına kaydırıldı. “Bölünmüş eteğin ata binme ve maceraya atılmada yararlı olabilir ama baştan çıkarmada o kadar iyi değil.”

Numaradan hüzünlü bir ifade takındı. “Yazık, bu baştan çıkarma için iyi bir zaman değil. Açılış töreni sona erdiğinde, Adam beni Ashton Malikânesi’ne geri götürecektir. O ve ebeveynlerimin seninle evlenene kadar beni kilit altında tutmalarını bekliyorum.”

Mac gültümsedi, hayatı boyunca olduğundan daha mutluydu. “O halde yapmamız gereken derhal evlenmek, değil mi?”

Bölüm 44

Kirkland, açılış töreni boyunca ayakta kalmayı başarmıştı. Naip Prens’in konuşması fazlasıyla başarılıydı. Prens iyi olduğu zaman gerçekten çok iyi oluyordu.

En derin arzusu eve dönüp yatağına yatmak ve bir öküztü gibi uyumaktı ama görev bilinci onun önce ofise uğramasına sebep oldu. Orada ilgisini gerektiren başka bir kriz vardı diye bakmalıydı. Olmaması için dua ediyordu.

Üstelik komplonun son parçalarını bir araya getirmeliydi. Hücrelere indiğinde, önce Ollie Brown’u ziyaret etti. “Gitmekte serbestsiniz Bay Brown. Yardımcımı, sizin için Newcastle’a bir bilet alması konusunda bilgilendirdim. Size yol için harcırah da verilecek.”

Genç boksör portatif karyolasından yuvarlanarak indi, gözleri mutlulukla parlamıştı. “Eve dönebilir miyim? Yarı mı?”

“Elbette. Geceyi burada sıcak bir ortamda geçirmek isterseniz rahat olun, kapınız kilitlenmeyecek. Adamlarımdan biri sabah sizi kuzeye giden araca binebileceğiniz hana götürecektir.”

Delikanlı utanarak, “Teşekkür ederim efendim!” dedi.

“Gelecekte daha dikkatli olacağım ve başımı derde sokmayacağım. Yemin ederim.”

“Sizi sevenlere yakın durun ve rehberliklerini kabul edin.” Oliver Brown’un zihni ringde aldığı hasardan asla tam olarak iyileşemeyebilirdi ama onu gözeten bir aileyle, Londra’nın tehlikelerinden uzakta iyi bir hayatı olacaktı. Kirkland elini uzattı. “İyi yolculuklar Bay Brown.”

Ollie kafasını kaldırdı. “Bir oğlum olursa ona sizin adınızı vereceğim.”

“Adımı biliyor musunuz?” diye sordu Kirkland.

Ollie’nin yüzü düştü. “Hayır efendim, bilmiyorum. Ama onu ‘Efendim’ diye çağırabilirim.”

Kirkland gülümsedi. “Onu James diye çağırın.”

Zorlukla yan hücreye ilerledi, Paul Clement portatif karyolasında uzanmış, gözlerini boşluğa dikmişti. Kirkland içeri girdiğinde Fransız adam doğruldu.

“Bir şeyler olmuş. Yüzünüzden anlıyorum.” Fransız’ın gözleri kısıldı. “Bir casusu İngiliz adalete teslim etmek için mi geldiniz?”

“Aksine,” dedi Kirkland. “Parlamento’nun açılış töreni hakkındaki uyarınız çok kıymetliydi. Ajanlarımın gayretleri sayesinde Naip Prens, Prens Charlotte, başbakan ve İngiliz lordlarının yarısını öldürecek olan bir bombanın patlatılmasına engel olduk.”

Clement’in kaşları kalktı. “Olması gerektiği gibi. Böyle bir felakete mani olmanıza memnunum. Planımızda masumları öldürmenin yeri yoktur.” Kafasını yukarı kaldırdı. “Peki, komplocuların kaderi?”

Clement hâlâ isim vermiyordu ama Kirkland umursamadı. “Lord Fendall ve Rupert Swinnerton öldü.”

Fransız tatmin olmuş bir baş onayı verdi. “Uygun bir

son. Savaşın sonuna kadar konforlu bir mahkûmiyet kazandım mı? Gerçekten şanslıysam, kur yaptığım Parisli güzel dul beni bekliyor olabilir.”

Kirkland yorgun bir şekilde kapı kirişine yaslandı. Sadece fiziksel olarak bitkin değildi ama hayatları mahvetmiş olmaktan dolayı da bezgindi. Tanrıyı oynamaktan ruhu güçsüz düşmüştü. Ancak Tanrı müşfik olabilirdi, bu durumda Kirkland da olabilirdi. “Size bir teklifim var Mösyö Clement. Eğer İngiltere aleyhinde daha fazla casusluk yapmayacağınıza şeref sözü verirsiniz, sizi serbest bırakırım. Terzi dükkânınıza ve arkadaşlarınıza geri dönebilirsiniz veya Parisli sevgilerinize. Sadece bir daha ülkem aleyhinde çalışmayacağınıza dair söz verin.”

Fransız nefesini tutmuştu, gözlerinde umut ve kuşku vardı. “Beni sözüm karşılığında özgür mü bırakacaksınız? Size sunduğum takdirde *sözümü* kabul mü edeceksiniz?”

“İlk esir alındığınızda bu konuda anlaşmıştık sanırım. Çıkmak ve daha fazla casusluk etmemek için hazır mısınız?”

Clement titrete bir kahkaha attı. “Sahiden evet, lordum. Ve memnuniyetle. Casusluk ruhu çürütüyor. Elimi... elimi kabul edecek misiniz?”

“Elbette, bayım.” El sıkıştıkları sırada, Kirkland’ın altına bir şey geldi. “Bunu sormak vakit kaybı olabilir ama Amiens Barışına sona erdiğinde, Wyndham isimli yakın bir arkadaşım Fransa’da tutsak edildi. O zamandan beri hakkında hiçbir şey duymadım. Uzun zaman önce ölmüş olduğundan şüpheleniyorum ama... sormak zorundaydım.”

Clement’in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. “Doğrusunu isterseniz,” dedi yavaşça, “o beyin nerede olduğunu biliyor olabilirim...”

Sonsöz

Günlük gazetelerin düğün hakkındaki haberleri, bekenileceği üzere ketum ve resmiydi ama popüler bir kadin mecmuası, okurlarının sevdiği detaylarla birlikte daha uzun bir hikâye yayınlamıştı. Sosyete muhabiri şöyle yazmıştı:

Sör Damian Mackenzie ve Leydi Kiri Lawford'ın, Hanover Meydanı St. George'da yapılan düğünlerini, gelinin ağabeyi yedinci Ashton Dükü'nün evinde düzenlenen ihtişamlı bir düğün kahvaltısı takip etti. Alışılmadık bir detay olarak gelin, hem üvey babası savaş kahramanı General John Stillwell hem de annesi dul Ashton Düşesi, Prenses Lakshmi Lawford Stillwell tarafından teslim edildi.

Tören sırasında mutlu çiftin yanında ise gelinin kız kardeşi Leydi Lucia Stillwell ve damadın ağabeyi Binbaşı Lord Master-son vardı. Lord cenapları kırmızı üniforması içinde çok gösterişliyi ve vatanına onurlu hizmeti sırasında aldığı yara yüzünden kolu bir askıdaydı.

Böyle haberler yazarak gelirine katkıda bulunan yaşlı dul, kaleminin ucunu dişlemek için duraksadı. Kiliseler herkese açık ibadet yerleri olduğundan, kibar dünyanın düşünlerine, vaftizlerine ve cenazelerine katılabiliyordu. Kendini davetli bir konukmuş gibi göstermek için kullandığı dostça sohbet yeteneği sayesinde, katılanlardan genellikle bolca malzeme toplayabiliyordu.

Aslında bu durumda, Lord Masterson'ın kolunun sağa yaralandığından emin değildi. Öğrendiklerine göre sarhoşken atından düşmüş de olabilir. Ama ülkesine hizmet ederken yaralanmış olması kulağa daha hoş gelmişti.

Daha sonra askeri birliğin adını öğrenmek için bir not düşü. Bazı detaylar zararsızca uydurulabilirdi fakat askeri meseleler hakkında net olmalıydı.

Damadın doğumunun... uygunsuz oluşuna değinmeli mi, diye düşündü. Üvey kardeşlerin bariz yakınlıklarını dokunaklı bulmuştu fakat editörü gayri meşru oluşuna dair bir imadan hoşlanmayacaktı.

Aynı şekilde, Sör Damian'ın ilan edilmiş ölümünden bahsetmemek de iyi olacaktı. Gerçek hikâyenin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ancak genç adamın, bir kafa yaralanmasından birkaç hafta sonra St. Barts'ta uyanmış olduğu yönündeki iddiası, ona zırva gibi gelmişti.

Ashton Düşesi, hiçbir kibir belirtisi sergilemeyen çekici, cana yakın ve hamile bir bayandı. Dahası ona bir sürü değerli bilgi parçacığı sağlamıştı. Dul hanım kâğıt pahalı olduğu için küçük harflerle yazmaya devam etti:

Mutlu çift, gelinin ağabeyi Ashton Dükü ile Sör Damian'ın birlikte Westerfield Akademisi'ne devam etmiş olması sayesinde tanıştı. Okulun sayısız seçkin mezunları düğünde hazır bulun-

maktaydı. Okulun kurucusu ve okul müdürü olan Leydi Agnes Westerfield, onur konuğu olarak Kent'ten geldi.

Dul hanım, unvanlara çok sık değinilmemesi gerektiği prensibine bağlı kalmaya çalışıyordu. Nihai taslağında çoğu unvanı kendi takdiri dolayısıyla baş harflere indirgeyecekti ama bu versiyonunda açıkça yazmayı tercih etmişti. Westerfield Akademisi'nin 'asıl ama kötü davranışlar sergileyen' delikanlılar için kurulmuş olduğuna değinmek en iyisiydi. Bu, okuyucusunun kafasında çok fazla soru uyandırırdı.

Lord Kirkland, Daventry Kontu'nun vârisi Binbaşı Alexander Randall ve güzel eşi Leydi Julia Randall, saygıdeğer Charles Clarke-Townsend, karısı ve kızı ile saygıdeğer Rob Carmichael diğer konuklar arasındaydı.

Prenses Charlotte Augusta'ya benzeyen duvaklı genç bir konuktan bahsetmeli miydi? Cezbediciydi, çok cezbediciydi ama belli ki prenses tamamen gizli kalacağını düşünerek katılmıştı. Onlar kimliğini gizlediğini düşünürken kraliyet hakkında yazmak hiç akıllıca olmazdı.

Şimdi sıra dul hanımın en çok hoşuna giden kısımdaydı, gelin ve damadın tasviri:

Uzun boylu ve yakışıklı olan Sör Damian bir moda takipçisi olarak göz doldururken, üzerindeki üniforma askerlik hizmeti hakkında bir kanıt taşıyordu.

Ah, Sör Damian ayrıca, zarif ve gösterişli bir çapkındı! Dul hanıma kendi sevgili kocasını anımsatmıştı. Ayını

yöneten rahip, bu evliliğin gerçekleşmemesi için sebebi olan biri var mı, diye sorduğunda, ayağa kalkıp damadı kendisi için istemek için kendini zor tutmuştu. Otuz yaş daha genç olsaydı bunu yapmış olurdu. Tabii bunun, Sör Damian'ın geline açıkça taparak bakması ile - ki böyle de olmalıydı - alakası yoktu.

Vâkur ve güzel gelin, annesinin Hindu kraliyet kanına hürmeten kenarları karmaşık altından nakışlarla sisli, göz alıcı kırmızı ipekten muhteşem bir sarı giydi. Ayrıca altın kolyesi, küpeleri ve sayısız bileziği de Hindistan'dan gelmeydi.

Dul hanım gelinin ince el ve kollarında karmaşık kah-verengi dövmeler gördüğünde biraz şaşırılmıştı ama Ashton Düşesi desenlerin geçici ve Hindistan düğün geleneğinin bir parçası olduklarını açıklamıştı.

Dul hanım, gelinin mütevazı biri olduğuna ikna olmamıştı zaten. General Stillwell'in - yaşına rağmen çok yakışıklı bir adam! - Sör Damian'a, Leydi Kiri'yi dizginlemekte babasının yapmış olduğundan daha iyi bir iş çıkaracağını umduğunu söylediğini duyacak kadar mihraba yakındı. Sör Damian buna yalnızca gülmüş ve gelininin elini daha sıkı kavramıştı.

Dul hanım, yeni evlilerin düğün gecelerinde bir sürp-riz olmayacağından şüpheleniyordu. Bir karı koca olarak kahkahalarla koridora indiklerinde, dul hanım çiftin yavaş elmanın tadına çoktan baktıkları ve bundan hoşnut oldukları izlenimine kapılmıştı. Yargılayacak kişi elbette o değildi - o ve müstakbel kocası da evlilik yeminlerini coşkuyla önceden etmiş ve mümkün olduğunca sıklıkla tekrarlamışlardı.

Mutlu çift Noel tatillerini aile ve arkadaşlarıyla birlikte Ashton Düktü'nün mülkünde, Wiltshire Ralston Abbey'de geçirecekler. Gelecekte Londra ve Wiltshire'da ikamet edecekler.

Sör Damian ve Leydi Kiri'nin düğünü, herkesin zevk aldığı, Doğu ve Batı'nın ihtişamlı bir birleşmesiydi.

Yazdıklarından hoşnut olan dul hanım, kalemini masanın üzerine bıraktı. Mutlu sonu gördüğünde onu tanırdı.

Tarihi Not

Gerçek Prenses Charlotte aşağı yukarı onu tarif etmiş olduğum gibiydi - birbirlerini hor gören iki ebeveyn arasında yetişmiş, korkunç bir yetiştirilme tarzına maruz kalmış iyi kalpli genç bir kız. Genellikle kraliyet ile birbirini tamamlayan kibir tanımından yoksundu ve deniz kenarında bir kasabada tatildeyken kasabanın fırıncısıyla neşeyle sohbet etmesiyle tanınırdı.

Charlotte'ın asi bir çizgisi vardı ve gizlice bir maske- li baloya katılması geçmişte yaptıklarına bakılırsa katiyen ihtimal dışı değildi. Saxe-Coburg-Saafeld Prensi Leopold ile evliliğinde mutluluğu kısa süreli de olsa buldu ama üzücü şekilde, yirmi bir yaşında doğum yaparken yanlış tedavi yüzünden öldü. İyi bir ebeve sahip olsaydı, büyük olasılıkla iyileşebilirdi.

Yetersizliği sebebiyle Charlotte ve oğlunun hayatına mal olan doktor, sonradan intihar etti. Bu olay "üçlü doğum trajedisi" olarak bilinir.

Charlotte tahtın vârisi olduğu için, ölümü amcalarını

yasal eşler bulma konusunda delicesine bir aciliyete sevk etti, böylece tahtın varislerinin babası olabilirlerdi. (Amcaları vaktiyle metresleri tercih etmişti ve çocukları da gayri meşruydu) Birinci kuzeni Kraliçe Victoria, Charlotte bu kadar genç yaşta ölmemiş olsaydı asla doğmayacaktı.

Parlamento'nun açılış töreni İngiltere'nin ihtimam gösterdiği büyük türden bir olaydı. Prenses Charlotte 1812 yılında açılış törenine sahiden ilk kez katılmış ve Woolsack'te oturmuştur, neyse ki uydurduğum drama yaşanmamıştır. Parlamento'ya varışı alkışlarla karşılanmıştır. Babası ise bundan mahrum kalmıştır. Londra halkının yerinde bir beğenisi vardı.

Napolyon'un İngiltere ile barış yapmayı tercih edeceği zamanlar da olmuştur. Sıklıkla göreve getirilen ve görevden alınan güvenlik bakanı Joseph Fouché ise entrika çevirmekten asla vazgeçmemiştir.